

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Duivels van de Gele Zee

N° 2037

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Duivels van de Gele Zee

HOOFDSTUK I.

DE KENNISMAKING

In de late middag van een gloeiende hete dag reden drie mannen op vrij wel uitgeputte paarden, die de koppen lieten hangen, op ongeveer zestig mijlen ten Westen van Ning-Wu, een stad van bijna honderd-duizend inwoners, gelegen in de Chinese provincie Tschan-Si. Zij waren nog diezelfde dag een van de grootste en machtigste rivieren van China en misschien wel van geheel Azië, overgetrokken, de Hwang-Ho of Gele Rivier, over een der weinige betrouwbare bruggen, die deze geweldige stroom overspannen. En nu volgden zij de zandige en gloeiend hete oevers van een riviertje dat van het Westen naar het Oosten stroomde.

Reeds gedurende een uur was er niet gesproken. Niet alleen de paarden, maar ook de reizigers waren blijkbaar zeer vermoeid.

De sportkleren van de ruiters waren door de zon gebleekt, hier en daar gescheurd en weer gelapt.

Maar hun wapens waren van uitstekende hoedanigheid! De voorste ruiter, slank, met blauwe ogen en blond haar, dat zeker in lange tijd geen kennis had gemaakt met de schaar en wild om zijn hoofd stoeide, droeg zijn winchester dwars voor zich op het zadel. Bovendien had hij een zeer grote revolver in de holster op de rechter heup en in de gordelzak een breed jachtmes.

Degeen die op hem volgde, rijzig, ge-

bruind door de zon, met ravenzwart haar, dat aan de slapen begon te grijzen, met staalrijze ogen en een vaste trek om de mond, had zijn voortreffelijk jachtgeweer aan de riem, dwars over de rug gehangen. Hij scheen in diepe gedachten verzonken en hief slechts nu en dan het hoofd op, teneinde een blik om zich heen te slaan.

De derde man was zwaar gebouwd en daarom misschien had men hem het sterkste paard gegeven, wellicht minder vlug dan zijn kameraden, maar beter in staat, door zijn bouw, om een gewicht van 110 kilo dagenlang op de rug te kunnen torsen.

Die drie eenzame reizigers waren Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, zijn vriend en bondgenoot Charles Brand en zijn trouwe helper en bediende James Henderson.

Hoe zij daar gekomen waren behoort in het kort te worden toegelicht.

Enige maanden tevoren vertoefde Raffles in Amerika, waarheen hij zich begeven had met zijn eigen vlieg-machine, die wonderlijke kunstvogel, die binnen zeven uren over de Oceaan was gestormd! Hij had daar in het hoge Noorden bij de Canadese grens gejaagd, was vervolgens naar New-York teruggekeerd, zag zich daar betrokken in een reeks van de gevaarlijkste avonturen en toen de grond hem wel een weinig te warm onder de voeten werd en de politie wat al te veel belang ging stellen in de geheimzinnige helper, die haar ongevraagd zijn diensten had verleend, vertrok hij weer, stak opnieuw de Oceaan over, niet naar Londen, maar tot aan de stad Beiroet, waar zich destijds juist een tragedie-comedie afspeelde, waarvan een schatrijke inwoner van die stad de hoofdpersoon en tevens de lijdende partij was geworden. Diens ongehoorde rijkdommen hadden Raffles aangetrokken en het kan niet geloochend worden dat de befaamde avonturier op buitengewoon schrandere wijze een deel van dat onmetelijk forstuin in handen wist te krijgen.

In plaats echter van toen dadelijk terug te keren, zette Raffles zijn tocht

voort, steeds aan boord van zijn vlieg-machine, totdat het noodlot die prachtige, metalen adelaar achterhaalde in het hartje van de Gobi, de beruchte Chinese woestijn. Het toestel ging jammerlijk verloren door toedoen van een groot aantal Boedhistische priesters, aanhangers van een eigenaardige secte, die zich «Aanbidders van de Zon» noemden. Deze bewoonden een klooster, voor het oog van de wereld volkomen verborgen en daar de ondergang van het vliegtuig aan velen hunner het leven had gekost, wilden zij een bloedige wraak nemen op de drie blanken, die in hun handen waren gevallen, nadat zij een noodlanding hadden moeten maken.

Het was James Henderson, de reus, die redding wist te brengen en zij konden vluchten op drie snelle paarden en zelfs hun wapens meenemen benevens levensmiddelen, juist toen zij geofferd zouden worden aan de Zonnegodin.

Van dat ogenblik af waren zij steeds in Oostelijke richting voortgetrokken en na de achtste dag meenden zij, dat het einde gekomen was, want zij hadden toen in twee dagen geen water gezien, de mondvoorraad was uitgeput, en nog steeds was de grens van deze verschrikkelijke woestijn niet bereikt.

Op het uiterste ogenblik echter ontdekten zij een smal stroompje en dat werd hun redding. Zij konden zich laten, hun krachten keerden terug en tot overmaat van blijdschap ontdekten zij diezelfde dag aan de gezichtseinder een bos. Uitgehongerd bereikten zij het en reeds aan de zoom van dat woud wist Brand met een goed gericht schot een klein varken te doden, terwijl Henderson, die een kenner was op dat gebied, een soort knolvrucht vond, wel wat gelijkend op onze aardappel, maar groter, smakelijker nog en buitengewoon voedzaam. Het werd dus voor het eerst sedert lange dagen een heerlijke maaltijd, mensen en dieren slopen die nacht volkomen ongestoord en rustig en van dat ogenblik af konden de drie mannen zich als gered beschouwen.

Zij waren toen niet minder dan twintig dagen onderweg geweest! Wel zagen zij nog weinig tekenen van menselijk leven, maar nu en dan ontmoetten zij toch een eenzame, zwervende jager. Langzamerhand werden de tekenen van leven talrijker en sedert een paar dagen konden zij zeggen, dat zij weder in de bewoonde wereld waren teruggekeerd, al was het dan ook een Chinees, wat wil zeggen, dat zij op de vierkante mijl twee of drie mensen aantroffen.

En nu hoopte Raffles binnen drie dagen de stad Ning-Wu te bereiken, waar zij verder zouden kunnen overleggen wat hun te doen stond.

De zon raakte met haar onderste rand de horizon. Het landschap werd een weinig heuvelachtiger. Het smalle riviertje kabbelde rustig verder en stuwde haar lichtgrote wateren Oostwaarts. Men behoefde het alleen maar te volgen en moest dan noodzakelijk Ning-Wu bereiken, dat aan die stroom gelegen is.

Plotseling hield Brand, die nog altijd vooraan reed, zijn paard in en keek terzijde, over de golvende vlakte heen. Op de top van een lage heuvel, ongeveer tweehonderd meter verder, bevonden zich twee mannen, beschenen door het licht van de ondergaande zon, zodat men alleen maar hun bijna zwarte silhouetten kon waarnemen. De grootste van de twee stond, de kleinste zat op een rotsblok. Beiden staarden onbewegelijk als standbeelden naar de dalende zonneschijf. En al zag men niets dan hun omtrekken, het was aanstonds te bemerken, dat die twee geen Chinezen waren, maar Westerlingen. De langste droeg een golfbroek, die tot ver onder zijn knieën reikte en de man die zat, was blijkbaar in een rijbroek gekleed. De staande man was zeer mager en buitengewoon lang. Hij stond wijdbeens, met de handen in de zakken.

Het stroompje beachreef hier juist een scherpe bocht en als dat niet het geval was geweest, zou waarschijnlijk dit gehele avontuur van Raffles achterwege zijn gebleven.

Nu zij die twee daar zo onbewegelijk zagen staan, hielden de drie mannen halt en raadpleegden elkander met de blik, totdat Raffles opmerkte:

— Wij hebben hier stellig met vreemdelingen te doen, niet met inboorlingen!

— Waar kijken zij toch zo strak naar? merkte Brand verbaasd op.

— Vermoedelijk genieten zij van de zonsondergang, Charles.

— Ik zie rook, Mylord! riep Henderson plotseling uit.

Inderdaad, van achter de lage heuveltop kringelde een rookkolom op, die steeds dikker scheen te worden. Raffles keek er een ogenblik naar en zei toen, zijn vermoeid paard in een handgalop brengend:

— Wij zullen eens gaan zien wat dat betekent!

Het drietal reed over de dorre, uit gedroogde vlakte op de lage heuvel toe. Zij waren nog niet halverwege, of de zittende man hoorde het geluid der paardenhoeven, wendde het hoofd in hun richting, slaakte een gedempte kreet, sprong op en vestigde de aandacht van de lange man op de naderenden. Deze draaide zich langzaam om en ging toen heel bedaard op hetzelfde rotsblok zitten, en wachtte daar de komst af van de drie ruiters.

Om de paarden de moeilijke klim te besparen, stegen de drie mannen af en Henderson bleef achter om op de dieren te passen, terwijl Raffles en Brand de helling begonnen te bestijgen, totdat zij de top bereikt hadden.

Het eerst keken zij natuurlijk naar die twee vreemdelingen en zij zagen een man van een jaar of vijftig, wiens haar echter reeds bijna geheel wit was, met een zeer vermagerd gezicht, een dunne scherpe neus en de bijziende ogen beschermd door dik geslepen brillenglazen. Hij droeg inderdaad plusfloers, gesleten tot op de draad en hier en daar gelapt, een soort van Schillerhemd van kakkhkleurig katoen, geruite sportkousen en lage schoenen met brede neuzen. Om een van zijn enkels was onder de kous blijkbaar een verband bevestigd, naar de dikke opzweel-

ling te beoordelen; hij droeg volstrekt geen wapens, voor zover dit te zien was. Zijn Norfolk lag voor zijn voeten op de steenachtige grond. Tegen het rotsblok leunde een vlindernet. Dit zonderlinge personage had zich bij wijze van hoofddeksel een zakdoek met de vier punten om het hoofd geknoopt.

De andere man was veel jonger, hoogstens twee en twintig jaar en buitengewoon knap, met een door de zon verbrand gelaat, kort geknipt haar en een baardeloos gezicht. Hij droeg een rijbroek, beenkappen en stevige laarzen, een lederen gordel om het middel, waarin een breed mes stak, en een gemakkelijk zittend jasje van tweed over een tamelijk vuil geworden wit sporthemd. Op het hoofd een breedgerande hoed.

Maar toen hij die twee mannen snel had opgenomen, keek Raffles dadelijk naar de oorzaak van de dikke rookontwikkeling.

Hij meende een houtvuur te zullen zien, maar hij vergiste zich. Wat hij daar lustig zag branden was een kleine tweepersoonstent van geel linnen, die daar in vlammen opging. Niet ver vandaar lag een half gesmolten snelkoker, een zogenaamde Primus, die waarschijnlijk de eerste aanleiding was geweest van deze ramp. Op een veilige afstand lagen een jachtkarabijn, een paar kisten en wat halfgevolle zakken, die waarschijnlijk levensmiddelen bevatten.

Dertig passen verder meende Raffles aan de toestand van de zandige bodem te kunnen zien, dat daar eveneens een tent gestaan had.

De brand was niet te blussen, al leek het er op, alsof men daar pogingen toe had aangewend, door het werpen van handen vol zand op de vlammen, die de tent reeds voor het grootste gedeelte verteerd hadden.

Raffles wendde langzaam het gelaat naar de lange man en vroeg, zijn verbazing met moeite bedwingend:

— Ik moet dat zeker als een ongeluk beschouwen, mijnheer? Zijt gij toerist, als ik vragen mag?

— Ik houd mij niet op met toerisme, mijnheer! Zie ik er uit als iemand die aan zulke beuzelarijen doet? Ik ben enthemoloog! Mijn naam is Archibald Winckle. Gij zult ongetwijfeld mijn naam wel kennen.

En hoe vreemd het ook moge schijnen, Raffles kende inderdaad die naam, want voor deze wonderlijke man was er geen gebied ter wereld, dat hem volkomen vreemd was en hij kende al degenen, niet alleen van naam, maar dikwijls door persoonlijke kennismaking, die zich op een of ander gebied hadden onderscheiden.

Hij maakte een lichte buiging en zei:

— Welk man van enige beschaving zou de naam van Archibald Winckle niet kennen! Ik las met de grootste aandacht uw jongste artikel in het Franse « Tijdschrift voor Natuurkundige Onderzoekingen » uw belangwekkend opstel over de Tsetse (vlieg)!

Er kwam een glans van voldoening in de kleine, grijze ogen, die bijna schuif gingen onder het zeer hoge, geweldige voorhoofd!

— Het verheugt mij kennis te mogen maken met iemand, die belang blijkt te stellen in mijn heerlijke wetenschap! zeide hij tevreden. Inderdaad is mijn tent verloren, ik moet vrezen door een kleine onvoorzichtigheid van mijn zijde! Maar gelukkig is mijn kostbare verzameling gered. Er zijn enige kleren verbrand, wat voedsel, maar dat alles is gemakkelijk te herstellen.

Raffles wierp een vluchtige blik op de jonge man, die zich bescheiden op de achtergrond had gehouden. Er was hier iets, dat hij nog niet goed begreep. Onderschatte deze man dan zo volkomen de bezwaren, verbonden aan een reis door dit onmetelijk land, waar de hulpbronnen zo schaars zijn, de gevaren van allerlei aard zo groot? Begreep hij dan niet, dat het verlies van een zak levensmiddelen, van een tent, hier de dood kon betekenen?

De beroemde Winckle ging al weer door, luchthartig en bijna vrolijk nu:

— Het doet mij groot genoegen.

kennis met u te mogen maken, mijnheer... Hoe is uw naam?

— Ik ben graaf Palmhurst en deze heer is mijn vriend, en secretaris Brunt.

— Wel, het verheugt mij zeer! zei Winckle, zijn magere, lange hand uitstekend.

— En deze heer? vroeg Raffles, toen hij bemerkte, dat de beroemde enthemoloog volstrekt geen aanstalten maakte om zijn reisgenoot te introduceren.

— Heel onbeleefd van mij, zeldzaam onbeleefd. Maar mijn kind zal het mij wel vergeven! Niet waar, Jane? Dit is mijn dochter, mijn Jane, heren!

Vol verbazing keken Raffles en Brand naar het jonge meisje, dat nu blozend naderbij kwam en hen beurtelings haar stevige, kleine, bruine hand toestak.

Winckle moest de verbazing op hun gezicht lezen, want hij zei, met een hoog lachje:

— Gij verwondert u? Jane helpt mij al jarenlang bij mijn werk. En zij heeft er op gestaan mij ook ditmaal te vergezellen, al was de tocht niet steeds even aangenaam! Zo zijn, bijvoorbeeld, mijn gidsen er van middag vandoor gegaan, met mijn tweede tent, het tweede geweer van Jane, een zak bonen en wat geld! Maar ik ben blij dat ik de

luiwammesen kwijt ben! Het is wel wat jammer, dat de tent nu geheel verbrand is.

Raffles en Brand wierpen elkander een snelle blik toe. Eindelijk begrepen zij het. Zij hadden te doen met een groot kind, een man die zelfs geen besef had van de aard of de omvang der gevaren, die hem bedreigden.

Raffles keek omlaag, naar de dikke enkel, en vroeg langzaam:

— Wat hebt gij daar, als ik vragen mag?

— O, dat betekent niets, een slangenbeet! antwoordde Winckle schouderophalend. Dat is drie weken gebeurd, ver hier vandaan. Jane heeft de wonde uitgezogen en uitgebrand, en die slang doodgeslagen. Jammer, het was een prachtexemplaar.

Raffles keek van het meisje naar de man. En hij begreep nog meer. Dat kleine, jonge ding was de eigenlijke aanvoerder, het hoofd, het denkend brein, de beschermengel en die zonderling, die door een woestijn trek in plus fours, sportkousen en lage schoenen, die het gemis van gidsen heel normaal scheen te vinden, die mijnheer Archibald Winckle was alleen maar een geleerde!

HOOFDSTUK II.

OOSTWAARTS

Raffles keek de zonderling een kort oogenblik aandachtig aan en vroeg toen:

— Wat denkt gij nu eigenlijk te doen, mijnheer Winckle?

— Wel, verder trekken! Ik wil naar het Noordwesten!

Raffles keek even naar het meisje. Hij zag duidelijk, dat zij, half afgewend, de kleine handen wrong.

— Kent gij de weg? vroeg hij weer.

— De weg? Ha! Die behoef ik niet te kennen, want wegen zijn hier niet. Ik weet, dat er daarginds, een paar honderd mijlen hier vandaan, een gebied moet zijn, waar men nog prachtige exemplaren vindt van een zeer grote Pauwoogvlinder. Slechts weinigen mijner collega's bezitten daar een exemplaar van en ik moet er een hebben!

— Weet gij dat die afstand zeer groot is, dat gij geen rijdieren hebt, geen gidsen, slechts weinig voedsel en maar een enkel geweer?

— Wat moet ik met een geweer doen? hernam de geleerde, oprecht verbaasd. Ik heb mijn netje, mijn trommel en dat is ruim voldoende!

— Ook om u wilde katten, poema's, en ander ontuig van het lijf te houden? drong Raffles aan.

— Denkt gij dan, dat wij die zullen ontmoeten? vroeg Winckle, op een toon van ongelooft.

— Waarschijnlijk niet in deze buurt, niet ver van een grote stad, maar zeer zeker wel in de streken, die gij wilt gaan bezoeken! Gij hebt natuurlijk ondervonden, dat de nachten hier zeer koud zijn.

— Buitengewoon koud! Maar in de tent, waarin Jane en ik...

— Die tent bezit gij niet meer! ging Raffles onverstoorbaar voort. Gij zoudt dus genooddaakt zijn onder de blote hemel te slapen. Zojets is echter onmogelijk in deze tijd van het jaar en

in dit gebied. Gij zijt niet zo jong meer en voor uw dochter, ofschoon zij mij sterk en gezond voorkomt, zou het ook heel slecht zijn.

De geleerde stond een oogenblik bedremmeld voor zich uit te kijken en vroeg toen met zijn duimen draaiend:

— Wat zoudt gij mij in dat geval aanraden?

— Ik zou u raden, terug te keren, mijnheer Winckle!

— Dat nooit! barstte de geleerde uit. Ik heb het er nu eenmaal op gezet, een exemplaar in handen te krijgen van de Pauwoogvlinder en ik zal hem ook in handen krijgen. Ik ken dit land en zijn gebruiken, zijn klimaat en zijn fauna, zijn flora en zijn bewoners!

— Uit ervaring, mijnheer Winckle, als ik vragen mag? Gij ontkent? Dus alleen de boeken hebben het u geleerd? Wat helpt uw kennis u in dit geval? Gij hebt gelezen dat de nachten hier bitter koud zijn. Maar wat baat u die wetenschap, als gij geen dikke dekens hebt, om u tegen die koude te beschermen? Gij hebt gelezen dat hier hoge bergen zijn, wat hebt gij aan die kennis, als gij geen gidsen meer hebt, die u door de bergpassen kunnen voeren? In uw boeken hebt gij gevonden, dat er verder naar het Noorden poema's en zelfs bergleeuwen zijn, gelooft gij dat die wilde dieren u daarom zullen eerbiedigen en in een boog om u heen zullen lopen, als zij u tegen komen? Gij houdt niet van schieten en gij zult het toch moeten doen, zodra gij de voet zoudt hebben bereikt van de Chara-Narin-Ula. Dat gebergte immers zou uw eerste reisdoel zijn?

— Ja, dat had ik mij voorgesteld! antwoordde de geleerde, al heel wat minder zeker van zich zelf.

— Hoe hadt gij dat gebergte denken te bereiken?

— Wel, door de Gele Rivier te vol-

gen tot Ache. Van daar zou ik de oude, uitgedroogde strandbedding van de machtige rivier volgen.

— Alzo zoudt u aan een maand nauwelijks genoeg hebben. Gij zijt hier op zijn minst zeven dagmarschen van de rivier verwijderd, die gij daarenboven niet kunt afzakken, maar stroomopwaarts moet volgen, wat een verschil van minstens een week maakt. Ik neem nu maar aan, dat gij dadelijk een prauw kunt vinden. Tot overmaat van ramp heeft men bijna al uw geld afgenomen en prauwen zijn duur, in deze ongewisse tijden!

— Maar mijn Pauwoogvlinder! jammerde de ongelukkige geleerde.

— Ik ben zeker, dat wij er ook hier nog zullen vinden! stelde Raffles hem gerust. Nogmaals, ik raad het u ten sterkste af, alleen met uw dochter en zonder gidsen Noordwestwaarts te trekken. Wij komen er juist vandaan en onze ervaringen zijn niet van de aangenaamste aard geweest!

Op dit oogenblik liet de stem van Henderson zich horen, die de stilte verbrak met de woorden:

— Ik vraag excuus, als ik mij met de zaak bemoei, mijnheer; maar ik hoor u over een Pauwoogvlinder spreken. Ik geloof dat ik er een paar heb! Gister nacht gevangen, omdat zij mij in mijn slaap hinderden. Ik had ze bijna doodgeslagen en onder mijn hiel vermorzeld, zo lastig waren zij!

— Vermorzeld? herhaalde Winckle, vol afschuw en bleek van ontzetting. Maar, dat zou een moord geweest zijn, een moord met voorbedachte rade! Waar hebt gij die exemplaren?

Henderson nam zijn hoed van licht vilt af en aan de binnenkant daarvan toonde hij, bevestigd met twee fijne ijzerdraadjes, twee prachtexemplaren van vlinders, buitengewoon groot en van een zeldzaam fraaie kleurschakering.

De hooggeleerde heer had ze nauwelijks gezien of hij liet een soort gebrul horen, begon rond te springen als een Indiaan, die een krijgsdans uitvoert en juichte:

— Pauwoogvlinders! En pracht-

exemplaren, uitmuntend geconserveerd! Vriend, je hebt me voor eeuwig aan je verplicht! Zeg me wat ik voor je doen kan en ik wil het in.

— Al te veel eer, mijnheer, stotterde Henderson, geheel verbluft door die plotselinge uitbarsting van geestdrift.

— Ik denk dat gij hem het best kunt belonen, mijnheer Winckle, door nu aanstonds met ons mede te gaan, tenminste wanneer gij ons gezelschap aanvaardt, gij en mejuffrouw uw dochter.

De tegenstand van Winckle scheen overwonnen te zijn. Hij keek verrukt naar de twee prachtige vlinders en zei, zonder zelfs op te zien:

— Het zal mij een waar genoegen zijn, mijne heren! Geef mij slechts een kwartier tijd om deze kostelijke, deze hemelse insecten te prepareren.

Hij wachtte zelfs het antwoord niet af, maar begon onmiddellijk met zijn fijne tangetjes, zijn prepareernaalden, zijn kurkenschijfsjes en zijn trommel met ongebluste kalk te werken. De anderen keken een oogenblik zwijgend toe en toen zei Raffles zacht tot Jane:

— Ik kan niet anders doen, mejuffrouw, dan u mijn grote bewondering te betuigen voor uw dapperheid.

— Die dapperheid, graaf, werd mij half en half opgedrongen! zei het meisje met een flauwe glimlach. Ik heb geen andere familie dan mijn vader en ik durf hem niet uit het oog verliezen. Hij is als een groot kind. Te Londen durf ik hem nauwelijks alleen de straat over te laten gaan, uit vrees dat zijn verstrooidheid hem in moeilijkheden zal brengen. In de Europese landen, die wij wel eens bezoeken, moet ik alles doen, voor de hotels zorgen, de samenkomsten met zijn beroemde collega's regelen, lezingen en voordrachten in orde maken, toezicht houden op de bagage, op zijn kostbare collecties, op zijn prachtige verzameling lantaarnplaatjes en films, op alles, maar in de eerste plaats op hem zelf.

— En vertel mij eens eerlijk: gaan uw wensen en idealen juist dezelfde richting uit?

— Misschien heb ik het mij in de beginne wel anders voorgesteld. Ik was verzot op sport, ik beken dat ik veel hield van dansen, ik had het vrij ver gebracht als pianiste, maar toen moeder stierf moest ik haar plaats wel innemen en alles wel beschouwd is dit toch ook sport.

— Gij zijt een moedig meisje en ik ben blij, dat wij in staat zijn, u te helpen. Want werkelijk, de toestand zou voor u zeer gevaarlijk zijn geworden.

Intussen was de zon bijna geheel achter de horizon verdwenen en bijna tegelijkertijd werd het kouder,

Henderson en Brand waren reeds begonnen, het pakpaard, dat Brand als de lichtste man bereed, te ontdoen van zijn vracht. Zij hadden niets anders kunnen doen dan een enkele tent redden, die zij terug gevonden hadden, niet ver van het verbrande vliegtuig, dat met een hevige slag uit elkaar was gesprongen. Over het zand verspreid, had Henderson nog een aluminium kookpan gevonden, met afgebroken steel, een waterketel, die gelukkig ook nog bruikbaar was, maar dat was alles. Tijdens hun vlucht in de duisternis uit de nederzetting der Zonnepriesters hadden zij niets anders meer buit weten te maken dan enige dikke dekens uit lamawol geweven en de drie paarden, die hen hier hadden gebracht. Ook waren tot hun geluk hun wapens ongeschonden en beschikten zij over voldoende schietvoorraad. Allereerst zochten de beide ervaren reizigers op de bodem van een vrij diepe kuil en terzijde van een dicht begroeid mimozabosje een plek op, zo goed mogelijk beschut tegen de ijzige wind, die kwam aanzetten van de met sneeuw bekroonde bergen en plaatste daar de tent, die gemakkelijk vier personen kon bevatten.

Het grondzeil werd uitgespreid, want de door de zon geblakerde bodem begon 's nachts dampig te worden en zeer kil.

Van het wild, dat die dag geschoten was, bereidde Henderson een voortreffelijke soep, boven het haastig ontsto-

ken kampvuur en Brand ging de paarden verzorgen.

Toen de soep klaar was, was ook professor Winckle gereed gekomen met zijn werk. Hij was plotseling in een zonnig humeur, blij als een kind, dat een mooi verjaardagsgeschenk heeft gekregen.

Een tiental minuten later waren allen om het kampvuur geschaard en nuttigden hun soep in drie tinnen borden, die Jane gelukkig had kunnen redden uit de noodlottige brand.

Het was duidelijk, dat de geleerde en zijn dochter zeer vermoeid waren; bijna dadelijk na de maaltijd trok de professor zich in de tent terug. Vóór Jane zich echter zou uitstrekken op het bed van bladeren, dat Henderson voor haar had gespreid, vroeg zij verlegen:

— Maar wat gaat gij nu doen? Gij zelve hebt ons gewaarschuwd voor de koude van de nachten!

— O, wij zijn beter gehard, antwoordde Raffles luchtig. Wij hebben onze dekens en zullen het vuur zo lang mogelijk brandende houden. Bekommer u niet om ons.

Het meisje drukte de drie mannen de hand, met een dankbaar glimlachje en toen vielen de tentflappen achter haar neer en geen tien tellen later reeds hoorde men de geregelde ademhaling van het dappere, opofferende kind.

De volgende morgen stonden allen verfrist op, dadelijk werden de paarden opgevangen, men ontbeet met gedroogd vlees en een paar slokken thee, uit de gereedde, kleine voorraad van de Winckle's. De paarden werden gezadeld en bepakt en men trok Westwaarts. Om beurten gebruikten allen de rijdieren, met uitzondering van Henderson, die het allerlieftst zijn eigen benen gebruikte. Op het heetst van de dag hield men enkele uren halt en die avond werd weer een gunstige plek gekozen voor het opslaan van de tent.

Drie dagen later trok de kleine karavaan door een der eeuwenoude, met draken versierde poorten van de hoge, brede wallen de stad Ning Wu binnen.

HOOFDSTUK III.

DE MANDARIJN SJANG-TO

Van het oogenblik, dat de vijf reizigers Ning Wu bereikt hadden, scheen alles verder op rolletjes te lopen.

De vermoeide paarden werden daar aanstonds verkocht, aan een Chinees handelaar, die eerst het tuig van de dieren en vervolgens Raffles met een zonderlinge blik aandachtig opnam. Het was vrij duidelijk, dat die brave zoon van het Hemelse Rijk zijn eigen gedachten had aangaande de herkomst van die fraaie tuigen en met zilver bewerkte zadels.

Het naastbijliggend spoorwegstation is Tai-Yuan. Het is het beginpunt van de lijn naar Peking en verder naar Tien-Tsing.

Na een reis per ossenkar, die nog vier dagen in beslag had genomen, bereikten zij het eindpunt Tai-Yuan, waar zij aanstonds in de trein stapten, die een uur later naar Peking vertrok.

Onderweg deed zich niets bijzonders voor. De trein was goed bezet, hoofdzakelijk met Chinezen, maar ook met Amerikaanse en Engelse zendelingen, handelsreizigers van diverse nationaliteiten.

In deze grote stad wilde Raffles slechts zolang blijven als nodig was, om zich op de hoogte te stellen van de vertrekuren der schepen, die hem weer naar Engeland konden voeren.

Dat bleek niet zo gemakkelijk te zijn.

Er vertrokken schepen naar Che-foo, van daar weer naar Kiautchau, waar men opnieuw op een ander schip moest overstappen, met bestemming naar een van de grootste Chinese havens, Shanghai. Van daar vertrekt een schip naar Honkong, waar men voor het laatst moet overstappen op een van de

prachtige Engelse boten, die de dienst onderhouden op Southhampton. Of-schoon alle stoomvaartmaatschappijen, dus ook deze, kampten met 'n groot gebrek aan scheepsruimte, daar gedurende de laatste wereldoorlog een aantal schepen verloren waren gegaan, had men de dienst, zo goed en zo kwaad het ging hervat.

Natuurlijk zou het ook mogelijk geweest zijn, Honkong per trein te bereiken, tenminste gedeeltelijk, maar allen hadden voorlopig genoeg van het reizen in het binnenland en gaven de voorkeur aan een bootreis, al zou die waarschijnlijk een week langer duren.

Van Tien-Tsing zou drie dagen later een schip vertrekken, maar aanvankelijk leek het er veel op, dat de reizigers toch gebruik moesten maken van de trein, want reeds weken te voren was de boot geheel volgeboekt. Er was geen enkele hut meer vrij.

Raffles, die zelf naar het kantoor van de stoombootmaatschappij was gegaan om plaats op het schip te bespreken, doch aan het loket de teleurstellende boodschap had gekregen, dat zijn tocht vergeefs was geweest, stond op het punt het kantoor te verlaten, toen een Fransman het loket naderde en de beambte verzocht zijn reisbiljetten terug te nemen, daar hij door onvoorziene omstandigheden genoodzaakt was met zijn reisgezelschap nog enige weken in China te blijven.

Raffles had het verzoek van de Fransman gehoord en nog vóór de klerk dit verzoek had kunnen afwijzen of er in toestemmen, had hij de Fransman terzijde genomen en hem voor zijn reisbiljetten, toevallig vijf, dus juist zo veel hij nodig had, een bedrag ge-

boden, ver boven de aanschaffingsprijs. De Fransman ging er direct gretig op in en Raffles, zijn goed gesternte zegenend, kon zijn metgezellen een half uur later vertellen welk geluk hij had gehad. Zij behoefden nu niets anders te doen dan het vertrek rustig afwachten.

Zo namen dan de vijf reizigers hun intrek in een groot, door een Engelsman gedreven hotel te Peking en professor Winckle, zeer vermoeid door de reis, kon daar een paar dagen uitrusten.

Het was in de eetzaal van dat hotel, dat Raffles mijnheer Sjang-To voor 't eerst te zien kreeg. Hij was blijkbaar een Chinees van de oude stempel, want hij droeg een lang zijden gewaad en een mandarijnenmuts, aan de voorzijde versierd met een gele steen, die zijn rang aanduidde.

Hij was een man van bijna zes voet, breed van schouders en die blijkbaar gewend was het leven van de goede kant te beschouwen, te oordelen naar zijn dikke wangen en zijn aankomend buikje.

Hij at op de gewone Chinese wijze, met behulp van eetstokjes en scheen niet de minste aandacht te wijden aan wat er om hem heen gebeurde. Een Chinese kellner bediende hem. Trouwens, zo goed als het gehele personeel bestond uit Chinezen, die uitstekend geschikt zijn als kellners en barbedienden.

Winckle was op zijn kamer gebleven, waarschijnlijk verdiept in de bijna plechtige beschouwing van zijn prachtige vlinders en Raffles bevond zich op dat ogenblik alleen in gezelschap van Jane en zocht naar een tafeltje.

Hij keek een ogenblik naar de Mandarijn en fronste de wenkbrauwen.

Dat kwam, omdat hij een weinig ontevreden was op zichzelf. Het is voor de Westerling buitengewoon moeilijk de ene Chinese te onderscheiden van de andere, al is het omgekeerde geenszins waar. Raffles meende het gelaat van de man vroeger wel eens te hebben gezien en toch kon hij zich vol-

strekt niet voorstellen, waar dat geweest kon zijn. Dit prikkelde hem, want hij behoorde tot de lieden, die er zich niet in kunnen schikken, een vraag onbeantwoord te moeten laten.

Maar reeds vroeg Jane met haar zachte stem:

— Zou er nog niet een plaatsje zijn aan het raam? Het is zulk een aardig, druk gezicht op het plein.

°Nu, dat was zeker zo.

Het hotel lag als het ware op de grens van de Westerse en de Chinese wijk. Terzij bevonden zich grote kantoorgebouwen, hoofdzakelijk het eigendom van Engelse, Franse en Amerikaanse maatschappijen, maar reeds aan de overzijde van het plein begon de wijk der inlanders, zag men Chinese uithangborden, half naakte koelies, ossendrijvers, lieden die met troepen geiten door de stad trokken, wier melk zij verkochten en de eigenaardige uitstallingen voor de Chinese winkeltjes.

Raffles knikte en wist nog juist beslag te leggen op een vrij tafeltje.

Een kellner kwam toelopen, vlug en onhoorbaar, het gele gelaat als een masker en Raffles gaf zijn bestelling op.

De man verdween weer als een schim, zoals hij gekomen was.

— Het lijkt wel alsof zij zweven in plaats van lopen, die Chinezen! merkte Jane lachend op.

— Ja, zij houden er een eigenaardige manier van lopen op na. Dat is het gevolg van de gewoonte, om jarenlang op muilen te lopen, zonder hakken en die zij moeten beletten van hun voet te glijden. Van daar die slepende, glijdende gang. En zeg mij nu eens of gij verheugd zijt dit land te verlaten, Miss Jane.

— Eerlijk gezegd, als vader van matiging wist en zich niet zo ver liet meeslepen door zijn hartstocht voor insecten, dan zou ik hier gaarne nog wat blijven. Het is een belangwekkend land. Het is zo volkomen anders dan bij ons. Ik hoop toeh, graaf Palmhurst, dat vader en ik u te Londen zullen weerzien!

— Ik weet niet of wij elkander wel zullen terugzien, Miss Winckle. Gij moet weten, dat ik eigenlijk geen gezelschapsmens ben. Ik heb het buitengewoon druk. Ik bestuur mijn eigen landgoed en ik ben nog in andere zaken betrokken.

— Er zal wel met verlangen naar u worden uitgezien, Graaf! Gij zijt natuurlijk getrouwd?

— Ik ben niet getrouwd, miss Jane.

Een ogenblik later kwam Brand binnen, alleen.

— Waar is James? vroeg Raffles, opziende.

— O, die zul je niet zien opdagen! antwoordde Brand, half lachend, half ongeduldig. Het is zijn gewone manier. Dit is een hotel, zegt hij en van het ogenblik, dat het een hotel is, is hij weer chauffeur en een chauffeur eet niet met zijn meester aan dezelfde tafel!

— De dwaas zal nooit verstandig worden, mompelde Raffles hoofdschuddend. Dat is er zeker een, die nog niet rijp is voor de heilstaat, waarin alle mensen broeders zullen zijn. En toch is het geen slavennatuur! Waar zit hij?

— Waar zou hij anders zitten dan in de garage? Hij bekijkt er de auto's en probeert te praten met de Chinese chauffeurs. Het is heel grappig. Maar daar is Mijnheer Winckle.

Inderdaad trad de geleerde weer binnen, baande zich, niet zonder moeite, een weg door de volbezette zaal en ging naast zijn dochter zitten, met een opgeruimd gelaat.

— Dit is een zaak die niet met geld is te betalen, graaf Palmhurst, maar uw chauffeur heeft zich zo verdienstelijk gemaakt door de ontdekking van die twee Pauwoogvlinders, dat ik bijna zou durven voorstellen, hem tot erelid te benoemen van het Aardrijkskundig Genootschap of de Entomologische Club.

Raffles luisterde maar met een half oer van de plek waar hij zat kon hij juist mijnheer Sjang-Te zien zitten, die rustig verder at.

En zijn ongeduld groeide. Hij had een zeer scherp geheugen voor gelaats-trekken, maar nu het een Chinees gold, liet het hem in de steek en toch was hij er bijna zeker van, dat hij diezelfde, zwaargebouwde man vroeger had ontmoet. Hij wist alleen niet meer waar en wanneer. Misschien was het te New-York geweest, waar hij met honderden Chinezen te doen had gekregen, ofschoon geen van hen ooit deel uitmaakte van een troep inheemse misdadigers. Want het is de eigenschap van de Chinees, dat hij zich gaarne bij een club aansluit, maar het moet er een van landgenoten zijn.

Het kon ook te Chicago geweest zijn, of misschien wel in deze zelfde reuzenstad, met zijn twee millioen inwoners en die Raffles zeer goed kende en toch kon hij de man niet thuis brengen, zoals men dat noemt. Zijn hoge rang verleende hem natuurlijk toegang tot de zalen der regeringsgebouwen en zelfs die in het voormalige keizerlijke paleis, waar nu de President van de republiek de scepter zwaaide. Ook Raffles had daar jaren geleden de voet gezet, onder zeer zonderlinge omstandigheden. Kon hij toen die dikke mandarijn hebben ontmoet?

Hij dacht hier nog steeds over na, toen de kellner reeds na de soep van zwaluwnestjes de met kerry bereide ganzenborst opdiende.

Brand merkte zijn stilzwijgendheid zeer goed op, zonder er evenwel de oorzaak van te vermoeden, totdat Raffles eensklaps vroeg:

— Mijn waarde Brunt, kijk eens wat terzijde en zeg mij eens, of je de mandarijn, die daar zo rustig zijn eetstokjes hanteert, herkent! Hij zit aan het middenpad, niet ver van de deur.

Onder het hanteren van zijn vork keek Brand de aangewezen kant uit en antwoordde na enige ogenblikken:

— Neen, ik weet wel bijna zeker, dat ik die mandarijn nooit tevoren gezien heb. Overigens ben ik nooit dikwijls in aanraking geweest met die hooggeplaatste, indrukwekkende ambtenaren! En nog al een met de Gele

knoop! Een mandarijn van de tweede graad.

Na de lunch trok het groepje de stad in, huurde een auto en liet zich wat rondrijden door de zeer grote Chinese wijk en in de omstreken van de stad tot aan de voet van de reusachtige Chinese muur. 's Avonds bezochten zij een Chinees theater en de volgende dag vertrokken zij laat in de middag naar Tien-Tsin.

Het vaartuig, dat de volgende dag zou vertrekken naar Che-Foo, bleek een tamelijk oud schip te zijn, verveloos en met slechts een tiental hutten boven op het dek, alleen voor eerste klas passagiers bestemd, maar Raffles wist uit ervaring, dat hij niet op een beter schip zou behoeven te wachten, want dat zou tijd verliezen zijn.

Het vertrek zou 's morgens om negen uur plaats vinden en om half negen had het vijftal zich ingescheept. Om kwart voor negen kraakte de smalle loopplank onder het gewicht van een nieuwe passagier, een Chinees van een voet of zes, dikbuikig en breed van schouders.

Het was mijnheer Sjang-To, plechtig en statig in zijn zijden overgewaad, de zwartzijden zeskante muts met de gele steen en de vilten schoenen met de dikke zolen, die hem nog groter deden schijnen.

Raffles, die over de verschansing leunde en naar het drukke gewoel op de kade keek, zei zachtjes tot Brand:

— Aha, wij krijgen onze mandarijn tot medepassagier, naar het schijnt. Zal ik er dan niet achter komen, waar ik die brede tronie met die gitzwarte, kleine oogjes vroeger heb gezien? Wat is dat toch een onaangenaam gevoel!

— Je zult het spoedig genoeg kwijt zijn, Edward, want volgens de dienstregeling moeten wij nog vanavond, tegen middernacht, de haven van Che-Foo binnen vallen. En dan raken wij onze vriend wel weer kwijt.

Maar hierin zou Brand zich toch vergissen!

Het schip kwam, zonderling genoeg, en waarschijnlijk bij uitzondering, slechts een kwartier over tijd aan, de

passagiers werden ontscheept en begaven zich naar hun hotel of naar het schip, dat hen verder moest brengen en zo deden ook de Winckles, vader en dochter, en Raffles met zijn reisgezellen. Zij sliepen dus aan boord van een vrij goed ingericht schip, dat al vertrok vóór zij wakker werden en de eerste die zij de volgende morgen, na het zeer goede, Engelse ontbijt, op het wandeldek ontmoetten, was mijnheer Sjang-To, de mandarijn.

Hij zelf nam volstrekt geen notitie van Raffles, maar deze deed het des te meer van hem. Toen zij buiten het bereik van zijn gehoor waren, zei hij ongeduldig tot Brand:

— Dat begint op mijn zenuwen te werken! En ik begin me werkelijk af te vragen, of dit werkelijk toeval of iets anders is!

— Mijn hemel, Edward, welk een gedachten! Mandarijnen reizen veel, heb ik wel eens gehoord.

— Ik ontken het niet. Maar deze mandarijn heb ik vroeger ontmoet, ik weet niet waar, ik weet niet wanneer en dat juist wekt mijn toorn op. Nu, er is niets aan te doen en het zal mij wel invallen!

Maar toen het vaartuig, anderhalve dag later, de uitstekend aangelegde haven van Kiautshau binnen voer, toen wist Raffles het nog evenmin!

Het kleine gezelschap had hier drie dagen speling. Het spreekt van zelf, dat men de tijd doorbracht met korte uitstapjes in de omgeving.

Men vermaakte zich zeer goed en niemand, behalve Brand, wist dat Raffles altijd bij die reisjes alles wat hij op dit ogenblik bezat aan juwelen, bij zich droeg, stevig vastgenaaid in een linnen gordel, die hij onder zijn kleren droeg.

Raffles had die stenen zeker reeds te gelde kunnen maken, als hij gewild had, maar het was veel verstandiger en ook praktischer, daarmede te wachten tot hij weer in Engeland zou zijn. Daar zou er veel meer voor betaald worden en het afzetgebied was er ook veel ruimer.

Indien hij geld nodig had, zou Raffles te Hongkong een van zijn bankiers kunnen opzoeken en een credietbrief kunnen verzilveren, die zich met andere belangrijke papieren benevens zijn pas, bevond in de kleine zeemleren portefeuille, die de diamanten in hun nauwe gevangenis gezelschap hielden.

Deze credietbrief en het paspoort stonden op naam van Lord William Aberdeen, want dat was de naam, onder welke Raffles sedert enige jaren te Londen woonde.

In de ochtend van de vierde dag begaven de leden van het kleine reisgezelschap, die hoe langer hoe meer behagen in elkanders tegenwoordigheid schenen te scheppen, aan boord van het schip, dat hen naar Sjanghai zou voeren.

Deze reis duurt bijna drie volle dagen.

Het schip was reeds in volle zee, sedert enige uren, toen Raffles het dik hoofd van mijnheer Sjang-To plotseeling zag opduiken uit het trapluik, dat toegang gaf tot het middendek.

De mandarijn scheen Raffles niet te zien, maar deze zag hem des te beter en hij kreeg een onaangenaam gevoel van onzekerheid over zich, dat hij niet goed wist te verklaren, toen langzaam de brede schouders, de machtige borst, de omvangrijke buik en de benen te voorschijn kwamen van de zonderlinge reiziger, die gezworen scheen te hebben, het vijftal te vergezellen tot aan het eind!

Hij liet zich overigens maar zeer zelden zien. Vertoonde hij zich, dan was het meestal lezend in een klein, in yarkensleder gebonden boekje, misschien wel de voorschriften van de grote Confucius.

De reis voltrok zich zonder het minste ongeval en men bracht de tijd door met dekspele, kaarten, lang tafelen en praten. De Gele Zee is op dat punt weinig druk bevaren. Pas in de buurt van Shanghai vertoonden zich meerdere schepen aan de einder, die de haven in- of uitvoeren.

Te Shanghai moest men weer wachten, maar nu slechts twee dagen.

De reis naar Honkong is het langst van allen en duurt bijna zes dagen. Gedurende die tijd doen de schepen van de Engelse Maatschappij geen tussenhavens aan.

Het vaartuig, de « Queen Victoria » geheten was een in 1920 gebouwd vaartuig van omstreeks 4000 bruto registertonnen. Het kon 300 passagiers vervoeren, in de eerste en de tweede klasse, 400 landverhuizers en 50 koppen bemanning. De kapitein was natuurlijk een Engelsman en heette John Briggs.

De maatschappij, waaraan dit schip en nog enige andere van dergelijke schepen behoorde, was zo verstandig geweest ze gedurende de gevaarlijkste maanden van de oorlog de rivier Yang Pse Kiang te laten opslepen, waar zij, verborgen voor de scherpe ogen van de Japanse bommenwerpers, de oorlog overleefd hadden.

Niet zodra hadden Raffles en zijn reisgezellen zich aan boord begeven, of zij bemerkten, dat de maatschappij behoorlijke maatregelen had genomen tegen de heren zeeschuimers.

Op dit schip was voor het eerst de afdoende maatregel toegepast, de landverhuizers en koelies eenvoudig als gevangenen te beschouwen en ze in een der achterruimen achter ijzeren deuren op te sluiten! Het was niet zeer vriendelijk jegens de goed gezinden, maar het was het enige afdoende middel!

De deur werd goed bewaakt door een gewapend matroos en geen muis kon er in of uit, zonder dat hij het zag en hij kon onmiddellijk alarm maken door op een knop te drukken, die een elektrische schel op de commandobrug deed overgaan.

Die brug zelve was met ijzeren platen en traliwerk versterkt en de kapitein, de eerste en de tweede stuurman en de andere sloopofficieren, zouden haar nooit betreden zonder hun geladen revolver in hun broekzakken.

Raffles had dit alles juist goed in zich opgenomen, toen hij zich om-

wendde en van aangezicht tot aangezicht stond met mijnheer Sjang-To.

Hij keek de mandarijn strak aan, die echter langs of dwars door hem heen scheen te zien. Sjang-To draaide zich om en Raffles keek 'n ogenblik naar de brede rug, die zich verwijderde. En toen hij die rug zag, was het alsof er

plotseling in zijn geest een licht ontstoken werd.

Zodra de mandarijn uit het gezicht was, greep hij Brand bij de arm en fluisterde :

— Eindelijk weet ik wie hij is! Die mandarijn is de beul uit het Klooster der Zonnepriesters!

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL

Brand stond een ogenblik Raffles met grote ogen aan te zien, zonder te kunnen antwoorden.

Snel trokken aan zijn geest beelden voorbij van de laatste weken. Hij zag weer in de nacht het arme, brandende, ten dode gedoemde vliegtuig, de kleine kloosterstad, omgeven door een krans van steile bergen, de zaal in de tempel, waar de Priesteres van de Dood recht sprak en tenslotte de bijna naakte beul met het brede zwaard in de vuist en de grijnzende mond, die het blinkende lemmet ophief boven de gekromde nek van het slachtoffer, dat ten dode gedoemd was.

Die man had ook Raffles zeker moeten onthoofden, indien het toeval niet had gewild, dat de Priesteres van de Dood hem had uitverkoren en hem dus beschermde.

Pas toen er van mijnheer Sjang-To niets meer te zien was, had Brand de kracht om te stamelen :

— De beul van de priesterkolonie, maar dat is immers onmogelijk!

— Hij is het, Brand, ik twijfel geen ogenblik meer! Zijn gelaat zou ik misschien niet meer hebben kunnen her-

kennen, doch zijn rug bedriegt mij niet! Het is de man met het glinsterende beulzwaard, die mij bijna het hoofd op het blok had doen leggen, als die beminlijke priesteres met haar vergulde tronie, en haar raadselachtige kattenogen mij niet gered had.

— Maar wat betekent dat? Hoe komt die man hier? Wat zoekt hij hier? Hoe was het mogelijk, dat hij het klooster kon verlaten?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde :

— Tot mijn spijt kan ik je op geen van die vragen antwoorden, Charles. Maar hij is hier, dat is zeker. Het is dus duidelijk, dat dit klooster voor degenen, die het wilden verlaten, geen gevangenis is. Tenminste niet voor mijnheer de beul. Het is mogelijk dat hij vertrokken is met toestemming van de hogepriester. Het is ook denkbaar dat hij op eigen gezag dit reisje maakt.

— Zou hij ons hebben herkend?

— Stellig heeft hij ons herkend en hij laat het alleen maar niet blijken. Hij verbergt al zijn aandoeningen achter zijn ondoordringbaar, geel masker. En nu wordt het ook duidelijk, dat hier

geen toeval in het spel was, maar dat die man ons opzettelijk gevolgd heeft tot aan boord van dit schip.

— Zullen wij ons ontschepen?

— Hij zou zich aan ons vastklampen. Bovendien is het daartoe reeds te laat, want de trossen worden losgegooid!

Raffles had gelijk. Rappe handen maakten de dikke trossen los, nadat de loopplank reeds was ingehaald. De machine begon te dreunen en de krachtige bladen van de schroef begonnen het drabbige water in de haven tot schuim te kloppen.

De Queen Victoria maakte zich van de wal los en stoomde langzaam op naar de open zee.

Op de kade stonden een paar Engelse dames en de vrouw van een Amerikaanse zendeling, die wegens gezondheidsredenen voor een paar weken naar een andere streek moest vertrekken, te wuiven.

Spoedig begonnen de machtige machines sneller te draaien, de loods ging van boord, men voer de Zuidelijke punt van de baai om en het schip maakte een grote bocht, teneinde de honderden klippen te vermijden, afgewisseld met eilandjes, die als het ware de Baai van Hangchow afsluiten en het binnenvaren van grote schepen, zonder de hulp van zeer ervaren Chinese loodsen, zo goed als onmogelijk maken, vooral bij ruw weer.

Niet zodra was het schip in volle zee, of Raffles en Brand gingen volgens hun gewoonte een kleine ontdekkingsstocht ondernemen, in gezelschap van Jane, die haar vader overliet aan zijn geliefkoosde studie, zijn vlinderverzameling en zijn boeken.

Het bleek, dat de « Queen Victoria » een kostbare lading zijden en wollen weefsels aan boord had bestemd voor Hongkong.

Er werd gemompeld, dat het schip ook een lading zilver in staven overbracht, bestemd voor een Engelse Bank in dezelfde plaats, maar dienaangaande kon geen zekerheid verkregen worden.

Er bevonden zich 150 landverhuizers aan boord, zonder uitzondering Chinezen, goed en wel opgesloten in het tussendek, ongeveer 70 passagiers van de tweede klasse en ruim 30 van de eerste. Onder de laatsten behoorde ook mijnheer Sjang-To. De bemanning bestond slechts uit een gering deel Engelsen. De bevelen werden echter in de Engelse taal gegeven en blijkbaar ook zeer goed begrepen. Zoals gezegd, waren de scheepsofficieren, de eerste machinist en de marconist, allen Engelsen.

Aan het schip zelf viel niet veel bijzonders te zien. Het was niet zeer groot, maar uitstekend gebouwd en goed ingericht, wat de eerste en de tweede klasse betreft.

Niet zonder enige moeite verkreeg Raffles ook verlof, een kijkje te gaan nemen in het tussendek, waar men de landverhuizers had opgesloten.

Het is niet te gewaagd aan te nemen, dat het lieve gezichtje van de bekoorlijke Jane veel bijdroeg tot het verkrijgen van die toestemming.

Men moest eerst een ijzeren trap afdalen en kwam dan in een soort van ruime voorzaal, die ook overdag door een paar gloeilampen verlicht moest worden.

Recht tegenover de trap was de kooi, men kon het bezwaarlijk anders noemen, voor de landverhuizers.

Deze ruimte strekte zich over de gehele breedte van het schip uit en daar zij zich geheel vooraan bevond, liep de kooi, zoals vanzelf spreekt, in een scherpe punt uit tot aan de voorsteven.

Zij had dus de vorm van een driehoek, waarvan twee zijden gevormd werden door de scheepswanden en de derde door een traliehek, dat van wand tot wand reikte en dat bijna twee meter hoog was, even hoog als de kooi zelve. In het midden bevond zich een traliedeur en daarvoor zat, een weinig terzijde, op een laag krukje, een Engelse matroos, met de revolver op de heup en een nikkelen alarmfluit aan een dun riempje om de hals.

Zelfs de leek kon onmiddellijk de opmerking maken, dat het zeer goed

mogelijk was, de man neer te schieten door de tralies van de kooi heen.

Maar ten eerste waren de koelies allen zorgvuldig onderzocht, vóór zij hier werden opgesloten, ten tweede zou het schot natuurlijk dadelijk de officieren en de leden van de bemanning doen toesnellen en ten derde zouden de opgesloten, in geval zij werkelijk iets kwaads in de zin hadden, die deur toch niet spoedig genoeg kunnen openen, want zij had een paar ingewikkelde sloten en de sleutels bevonden zich in de kajuit van de kapitein!

Zelfs de bewaker kon dus die deur onmogelijk openen.

Van slaapplaatsen was geen spoor te ontdekken. Er waren alleen evenveel houten blokken van een langwerpige vorm als er koelies waren, want aan zulk een hard hoofdkussen heeft de Chinees uit de volksklasse genoeg.

Tafels en stoelen waren er evenmin. Wie vermoeid was kon neerhurken of liggen, want de ruimte was groot genoeg, om een honderd vijftigtal mannen gelegenheid te geven, zich gemakkelijk te bewegen.

Op het ogenblik dat Raffles, Brand en Jane de trap afdaalden, lagen bijna allen rustig op de grond, of hurkten tegen de zijwanden van het schip.

De kooi had aan iedere zijde slechts een enkele patrijspoort en die was met opzet zo klein gemaakt, dat zelfs de magerste Chinees er onmogelijk door had kunnen kruipen.

Op het horen van de schreden op de ijzeren trap wendde de waker onmiddellijk het hoofd om, ten bewijze dat hij goed wakker was en zich niet zou laten verschalken.

Raffles keek een ogenblik zwijgend naar de slapende, of zachtjes pratende Chinezen.

En toen keerde het drietal weer terug naar boven, naar het dek, waar het heel wat frisser was.

Daar ook zij biljetten hadden voor de eerste klasse, moesten zij wel in aanraking komen met Sjang-To, die eekter niet de minste aandacht aan hen

schonk, evenmin trouwens als aan iemand anders van zijn medereizigers. Hij las maar in zijn boekje met spreuken en diepzinnige wijsheden en liep over het dek heen en weer, of zat in een van de dekstoelen en sluimerde, met zijn grote mond half open en zijn handen over zijn machtige buik ineengestremeld.

Er geschiedde de eerste dag niet het geringste, wat de moeite van het opmerken waard was. Het schip liep uitstekend, het weer was zoals men het niet beter wensen kon en op de vooravond van de eerste dag passeerde de « Queen Victoria » de eilandengroep van Tai-Chow.

Die avond spraken Raffles en Brand in hun gemeenschappelijke hut op zachte toon over Sjang-To. Brand was ongerust geworden. Hij had die middag toevallig gezien hoe de mandarijn, zich onbespied wanend, een snelle stekende blik had geworpen op Raffles, die in gesprek met Jane en haar vader, over het dek heen en weer liep, om zich dadelijk weer in zijn boekje te verdiepen, zodra Raffles zich omwende en zijn kant weer uitkwam. In die blik had een mengeling van haat en vrees tevens geglinsterd.

— Wel, dan heeft hij het op mij voorzien, zei Raffles. Maar ik begrijp niet goed, wat die man denkt te kunnen uitrichten tegen een Engelsman aan boord van een Engels schip en zover van degenen, die hem zouden kunnen beschermen! Men zou te Hong-Kong korte wetten maken met mijnheer de beul!

— En toch ben ik verre van gerust! mompelde Brand. Ik weet niet wat het is, maar het komt me voor alsof er onheil dreigt.

— Komaan, Charles, dat is overdreven! Voor een overval behoeven wij werkelijk niet beducht te zijn. De koelies zitten veilig opgesloten, zij zijn ongewapend, de tralies van hun kooi zijn een vinger dik, er zit een man met een revolver voor de gesloten deur, die hij niet eens zelf kan open maken en ik heb ook gezien, dat zich beneden aan het ijzeren trapje een traliedeurtje be-

vindt, zodat men hem onmogelijk ver-raderlijk zou kunnen neersteken. En nu wens ik je wel te rusten!

De volgende dag was een herhaling van de eerste.

Het weder was verrukkelijk en Jane genoot onuitsprekelijk, van alles wat zij zag en waarnam en vooral ook, omdat zij wist huiswaarts te gaan.

's Avonds werd Santuao gepasseerd, waarvan men de lichten aan stuurboord kon zien glinsteren, in de morgen van de volgende dag kregen de opvarenden de grote stad Foochow in zicht. Toen de zon achter de kim verdween, voer de « Queen Victoria » ter hoogte van de Amoy-Eilanden en toen weer de zon rees, kon men de reis voor het grootste gedeelte als beëindigd beschouwen, want toen bevond men zich ter hoogte van de Naoma-Eilanden.

Het zou de laatste reisdag zijn. Het was reeds laat in de middag, toen men nog slechts een enkel schip in de verte had waargenomen. De kapitein had berekend, dat hij bijna een vol uur had uitgewonnen op de gewone reisduur, als gevolg van het prachtige weer en de volgende morgen om zeven uur zijn haven van bestemming kon hebben bereikt, tenminste wanneer het weder zich goed hield.

Maar tegen negen uur in die avond begon de lucht plotseling te betrekken en er stak een vrij krachtige wind op.

Om half tien regende het en verdween de maan blijkbaar voor goed achter een dikke muur van dreigende wolken.

En ondanks de tonen van de lokkende radio begaven de reizigers zich vroeg ter ruste, daar zij de volgende morgen vroeg uit de veren zouden moeten.

En nu gleed het grote schip snel door de duisternis, zelf bijna geheel duister op enkele verlichte patrijspoorten na, de zijlichten en het licht bij het grote kompas op de commandobrug.

Het was elf uur, toen een donkere gedaante zich losmaakte van de schaduwen achter een grote stapel vaten, die op het voordek stond en zonder

enig gerucht te maken, zoveel mogelijk de duisternis zoekend, zich voortbewoog over het dek tot aan het luik, dat naar het ijzeren trapje voerde.

Het was aan de buitenzijde met een zware knip gesloten, maar de man, blijkbaar heel klein en in donkere kleren gestoken, trok die knip terug, zonder dat zich iets liet horen en was het volgende ogenblik door de opening verdwenen.

Hij sloop als een kat de ijzeren trap af en gluurde een ogenblik door de tralies van het afsluithek naar de waker, die naast de deur van de grote kooi zat, roerloos, maar niet in slaap. Hij zat half met de rug naar de trap gekeerd en zijn gestalte werd helder beschenen door het stille licht van de twee gloeilampen.

In de kooi scheen alles te slapen. Niets bewoog zich. Zover het licht van de lampen reikte, zag men slechts liggende gedaanten, met het hoofd op de houten slaapblokken, de knieën tegen de borst opgetrokken.

De man op de trap ontknoopte zijn wijde buis. Hij haalde een stalen boogje te voorschijn en vervolgens een vrij lange pijl, voorzien van een ijzeren punt. Hij legde de pijl op de pees, spande de boog, en mikte met grote zorgvuldigheid op de waker. De afstand bedroeg ternauwefnood zeven meter.

Toen lieten de gele, gekromde vingers de pees los. Er klonk een zacht trillend gegons en dat was alles.

De vlijmscherpe punt van de pijl trof de ongelukkige waker in het midden van de nek en doorboorde de halswervel. Hij liet een geluid horen, dat op een snik geleek en gleed van zijn krukje op de grond.

Hij maakte nog een krampachtige, instinctmatige beweging, als om zijn revolver te grijpen, maar onderweg verstijfde zijn hand en hij lag daar stil op de houten vloer, naast zijn omgevalen krukje, alsof hij sliep.

Als uit brons gegoten, stond de moordenaar een ogenblik stil, om naar zijn slachtoffer te kijken en liet toen een zacht, sissend geluid horen. Een

paar van de schijnbaar slapende koelies hieven onmiddellijk het hoofd van het slaapblok op, kwamen overeind en gaven de boogschutter een teken met de hand.

Een hunner ging een van de patrijspoorten openen. Toen klauterde de moordenaar weer als een aap naar boven, duwde voorzichtig het luik op en gleed naar buiten.

Hij raakte nu de knip niet meer aan, maar sloop naar de voorplecht. In de schaduw van het gangspil trof hij een grote man aan, die daar neergehurkt zat. Het was mijnheer Sjang-To.

Zij wisselden op fluisterende toon een paar woorden en toen ging de kleinste man weer aan een andere bezigheid.

Zoals gezegd, stonden er op het voordek vaten, zwaar en groot, zeker wel een tachtig stuks en voor een deel overdekt met een zwaar zeil. De kleine man zocht er een uit, het dichtst bij de voorpiek, klopte er voorzichtig tegen, grijnsachte en begon met een scherp, sterk mes behoedzaam het deksel los te maken.

Eindelijk kon hij dit van het vat lichten. Het was niet met pekplender gevuld, zoals toch het geval had moeten zijn, maar met uitnemende revolvers en dolken en het was dan ook niet bestemd voor een Asphaltmaatschappij te Honkong, maar voor heel iets anders!

De wapens waren bij tien tegelijk met ijzerdraad tot bosjes gebonden en nu begon de kleine, sluipende gedaante telkens zulk een bosje aan een dunne koord te binden, dat hij over de verschansing liet zakken, nauwkeurig op de plek, waar zich tien voeten lager het patrijspoortje, dat nu geopend was, in de kooi voor de koelies moest bevinden.

Geen ogenblik behoefde hij daarbij voor ontdekking te vrezen, zolang niet iemand van de bemanning bij toeval

op het voordek zou komen, want de vaten waren hoog opgestapeld, van boord tot boord bijna en men kon hem dus van de commandobrug onmogelijk zien.

En als er iemand kwam opdagen, dan was waarschijnlijk mijnheer Sjang-To wel in staat, met hem af te rekenen, want in zijn rechtervuist was de greep omkneld van een van die korte, vlijmscherpe zwaarden, die de Japanners zowel als de Chinezen met zoveel kracht en vlugheid weten te hanteren.

Vijftien malen moest de helper de korte tocht ondernemen. Maar het ging zeer snel. Het was alsof dat alles haaldelijk was gerepeteerd, alvorens men tot de opvoering van het eigenlijke drama overging.

Maar die gehele zending was voorafgegaan door een pakje, dat een paar uitstekende vijlen bevatte en toen de laatste zending revolvers aan het zijden koordje naar beneden was gelaten, toen waren ook twee spijlen van het traliehek, daar beneden, doorgevoerd en zouden zes sterke vuisten de einden wel terzijde weten te wringen.

Het was juist middernacht, toen dit voorbereidend werk gereed was.

De kreet van de zeemeeuw moest de lieden daar beneden waarschuwen, dat de inleiding voorbij was en het scherm aanstonds zou worden opgehaald voor het eigenlijke treurspel.

Mijnheer Sjang-To bleef waar hij was, neergehurkt achter de stapel vaten, maar de kleine helper sloop weer als een panter naar het luik, opende het en luisterde aandachtig.

Zoeven was de trapdeur geopend met behulp van de sleutel, die de man uit de zak van de vermoorde had genomen. De kleine man liet een kort sein horen.

En het volgend ogenblik stortte zich een stroom van 150 gele, gillende duivels over het dek van het schip uit, allen gewapend met mes en revolver.

HOOFDSTUK V.

IN HANDEN DER ZEESCHUIMERS

De bevrijde piraten konden slechts langs het ijzeren trapje het dek bereiken en zo was het mogelijk, dat de officieren daar boven op de brug, eindelijk opmerkzaam geworden, de voorsten hunner, zelfs zonder te mikken, met hun revolvers konden neerleggen.

Maar de volgenden liepen eenvoudig over de lichamen hunner gedode kameraden heen, stormden het dek op en begonnen zich onmiddellijk over het gehele schip te verspreiden.

Het was duidelijk, dat alles tot in de minste bijzonderheden van te voren geregeld was.

Het leek wel alsof er een generale repetitie was gehouden van dit bloedig drama, dat zich nu snel afspeelde.

Een paar aanvoerders snelden onmiddellijk naar de hut van de marconist, die overvallen en neergeschoten werd, vóór hij tijd had gehad, het S.O.S. sein af te zenden. Of zelfs maar de hand op te lichten naar de browning die altijd in een kastje lag.

Anderen vlogen dadelijk naar de trap van de commandobrug, waar zij onmogelijk geraakt konden worden door de kogels van de officieren, die trouwens bijna hunne revolvers hadden leeggeschoten en aanstonds weerloos zouden zijn.

De meesten echter verspreidden zich over het dek en drongen door in het tussendek, waar de meeste leden van de bemanning rustig sliepen. Hun werd echter geen leed gedaan. Zij werden alleen gedwongen in hun kooien te blijven, de aanvoerders plaatsten vervolgens een viertal mannen bij de deur, maar niet dan nadat zorgvuldig onderzoek was gedaan naar vuurwapens.

Zes leden van de bemanning liepen onmiddellijk over naar de zeeschuimers en het was duidelijk, dat zij reeds van te voren dit plan hadden gehad en als handlangers waren opgetreden.

Ten getale van minstens 120 man liepen de zeeschuimers vervolgens alle hutten af, nog altijd gillend en nu en dan schietend en dwongen de passagiers de deuren van hun verblijf te openen. Dodelijk verschrikt gehoorzaamden allen, nog half slaapdronken en maar al te goed begrijpend wat er aan de hand was.

Zij kregen nauwelijks gelegenheid om enig bovengoed aan te trekken en werden toen in de eetzaal van de tweede klasse als een kudde bijeengedreven.

Raffles en Brand, die tezamen een twee-persoons-hut hadden betrokken, werden onmiddellijk wakker door het getier, schoten haastig enige klereen aan, grepen hunne revolvers en wilden naar buiten snellen, om de handen vrij te hebben, maar zij waren enige seconden te laat.

Er klonken hevige slagen op de deur en een schelle stem riep in slecht Engels:

— Wij staan met twaalf man voor de deur, Engelsman! En allen hebben revolvers! Verzet je niet, dan zal er niets met je gebeuren!

— Dat vertrouw ik niet, dat laatste, zei Raffles met een wrang lachje, maar er is weinig aan te doen, Charles. Twaalf man is wel wat veel! Intussen kunnen wij er misschien door de deur een paar neerleggen, het is in ieder geval te proberen en iedere dode zee-rover is al weer zoveel gewonnen!

En kalm begon Raffles, zo snel als hij

maar kon, de zes patronen te verschie- ten, die het magazijn van zijn revolver vulden.

Tweemaal klonk een krijsende kreet, er werd teruggeschoten en toen vloog de deur in stukken, onder woedende bijlagen. Brand legde rustig nog een paar van de bandieten neer en toen werden de twee mannen overmeesterd en gebonden, hetgeen zij kalm toelieten, want tegenstand diende op dit ogenblik tot niets. Het waren geen twaalf, maar zeker wel twintig water- vlugge kerels, gewapend met messen en vuurwapens, die nu de kleine hut binnendrongen en het hen onmogelijk maakten, hun vuisten op de goede wijze te gebruiken.

Ook zij werden naar de eetzaal ge- dreven, de handen met touwen op de rug gebonden.

Op de drempel maakte Raffles zijn hoffelijkste buiging en zei, zich tot het slechtgeklede gezelschap wendend:

— Ik bied u mijn oprechte veront- schuldiging aan, dames en heren, dat ik hier ongevraagd binnentreed, maar de omstandigheden dwingen mij er toe! Wees zo goed en let niet op mijn kostuum, ik heb er van gemaakt, wat ik kon!

Brand had onmiddellijk onder de op- gesloten passagiers professor Winckle en zijn dochter Jane ontdekt. Het meisje was erg bleek, maar haar ge- zichtje was vastberaden en, vreemd ge- noeg, vertoonde de professor geen spoor van vrees, maar wel van woede en ongeduld. Zodra hij Brand zag, riep hij op schelle toon:

— Mijnheer, ik hoop dat gij die bru- tale kerels aan het verstand zult kun- nen brengen, dat zij niet het recht heb- ben, een Engels staatsburger van zijn bezittingen te beroven. Ik eis mijn prachtige pauwoogvlinders terug! Ik zal een aanklacht indienen bij de re- gering te Peking en ik stel haar aan- sprakelijk voor de minste schade, die aan mijn kostbare insecten wordt toe- gebracht.

Brand kon een glimlach niet bedwin- gen. Hij gaf zelfs geen antwoord, maar

keek nog eens rond. Henderson zag hij nergens.

Een ogenblik doorvoer hem een schok van vrees. De brave kerel zou toch in de ontmoeting niet gedood zijn?

Raffles scheen reeds dezelfde op- merking bij zich zelf te hebben ge- maakt en liet zijn grijze ogen zoekend in het rond gaan.

Boven op het dek werd nu en dan nog geschoten, maar toen viel er een stilte, even onheilspellend als veelbe- tekenend. Er behoefde niet meer aan getwijfeld te worden, de «Queen Vic- toria» bevond zich in de handen van zeeschuimers.

De officieren hadden zich tot het laatst verdedigd, tot zij geen enkele patroon meer bezaten en waren daan- na overvallen en gedwongen om hun wapens af te geven.

Zoals gewoonlijk bevonden er zich onder de bandieten enige deskundigen, die genoeg begrip hadden van zee- vaart, om een schip te kunnen bestu- ren en voor het overige werden de ma- chinisten en stokers wel gedwongen om te doen wat hun bevolen werd!

Onder al die bedrijven had het schip geen ogenblik zijn vaart gematigd. Tien mannen waren dadelijk naar de machinekamer gesnel. De man aan het roer werd gedwongen nog een weinig meer van de kust af te houden en dat was voorlopig ruimschoots vol- doende.

Tegen het kriecken van de dag zou men de Bias Baai bereikt hebben en dan was iedere achtervolging nutte- loos geworden.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de hut van Raffles onmid- dellijk tot in de kleinste hoekjes werd doorzocht, evenals zijn kledingstukken en de Chinezen schreeuwden van vreugde, toen zij de rijke buit vonden aan juwelen, in het kleine, zeemlede- ren zakje.

Dit, gevoegd bij het geld van alle andere passagiers en de kostbare la- ding van het schip, verschaftte hun een buit, zoals zij in lange jaren niet had- den kunnen veroveren. Cedurende de laatste wereldoorlog was deze tak van

Chinese «nijverheid» vernietigd. Er kon niet gevaaren worden vanwege de Japanse bommenwerpers, die wel eens deze kant uitkwamen, maar al zou men dit hebben willen wagen, dan waren er toch geen passagiers geweest, wier bagage een overval de moeite waard zou hebben gemaakt. In hun uitbundige vreugde dansten zij als uitgelaten kinderen over het dek en trokken elkander van louter uitbundigheid aan de lange staarten, voor zover die nog aanwezig waren, want zelfs tot de zeeschuimers van de Gele Zee was het modernisme doorgedrongen.

Raffles en Brand konden een minuut of vijf als gevangenen in de eetzaal vertoefd hebben, toen op de drempel van de brede vleugeldeuren een welbekende gedaante verscheen.

Het was mijnheer Sjang-To, in hoogst eigen persoon, grijnslachend nu, trots en zelfbewust.

Van waar hij stond keek hij een ogenblikje rond, met gekruiste armen en trad toen met een tevreden lachje binnen, als iemand die verheugd is, dat zijn werk zo goed is verricht.

Hij liep regelrecht op Raffles toe, bleef op een meter afstand van hem staan, keek hem met zijn ondoorgrondelijke, zwarte ogen een poosje zwijgend aan en vroeg toen met een brede grijnslach:

— Nu herken je me zeker wel, Engelsman?

De man had het Mandarijn-Chinees gesproken, dat Raffles zeer goed verstond en ook een weinig sprak en hij antwoordde rustig in die taal:

— Ik herken u zeer goed, gij zijt de beul uit het kloosterstadje, dat door de Priesters van de Zon bewoond wordt!

— Ik ben de man, die de offers voor de Zonnegod gereed maakt voor hun tocht! verbeterde de zogenaamde mandarijn hooghartig.

— Het onderscheid is zo fijn, dat het mij ontsnapt! zei Raffles ironisch. Het was uw taak hun het hoofd af te hakken en ik moet erkennen, dat gij daarin een meester zijt! En dit is dus de wraak van de Priesteres van de Dood, omdat wij ontsnapt zijn op haar

paarden en met een deel van haar sieraden? Dit is onze laatste nacht op deze aarde geweest?

De beul keek hem met dezelfde raadselachtige blik aan en schudde langzaam ontkennend het hoofd. Toen zei hij weer:

— Gij zijt niet bestemd voor de dood, Engelsman. Ik ben uitgezonden om u te halen. Zij wacht u!

— Zij wacht mij? herhaalde Raffles verbluft. Nu, dat is een zonderlinge mededeling! Moet ik dat als een uitnodiging beschouwen, om haar een bezoek te komen brengen?

— Gij zult voor goed bij haar wonen! antwoordde de beul der Zonnepriesters glimlachend, maar ook tegelijk met een gevaarlijk licht in zijn loerende, zwarte ogen. Gij zult haar niet meer verlaten. Zij heeft behagen in u gevonden, vreemdeling!

— Hoor eens, dat valt mij wel wat rauw op het lijf! hernam Raffles, met een kort lachje. Dus daarom zijt gij mij al die tijd nagereisd! En deze overval is slechts een soort van franje, een aanhangsel?

— Het was de enige manier om u weer in handen te krijgen. Al deze lieden zijn ons onderworpen. Zij mogen de buit geheel behouden. Behalve u zelf!

— Maar als ik weiger u te vergezellen naar de kolonie?

De Chinees liet een diep gurgelend lachje horen, tot zijn vette buik ervan schudde, van louter pret en antwoordde:

— Gij zult de gelegenheid niet krijgen om te weigeren! Onze hulpmiddelen zijn onuitputtelijk. Wij zijn niet zo dom er op te rekenen, dat gij mij vrijwillig dwars door een groot deel van mijn onovertroffen vaderland zoudt volgen. Gij zult het als gevangene doen. Gij zult aan boord van een schip worden gebracht, morgen ochtend. Zo is het besloten.

Brand, die het gesprek maar ten halve had kunnen volgen, vroeg ongerust:

— Waar heeft die dikke gorilla het toch over?

— Hij brengt mij een uitnodiging over van de Priesteres van de Dood, Charles! Ik heb het onwaardeerbare voorrecht, dat alleen maar een beetje gevaarlijk is, in de smaak van de dame te zijn gevallen, die met afgehakte mannenhoofden speelt, zoals bij ons de kleine meisjes met bikkels en je begrijpt wel, wat zulk een uitnodiging betekent! Morgen ochtend, zegt hij, zal ik gevankelijk aan boord van een schip worden gebracht en dat zal mij dan wel naar een eenzame plek van de kust brengen, ver in het noorden, vanwaar ik als een stuk vrachtgoed verder zal worden getransporteerd. Het komt mij heel weinig aanlokkelijk voor!

Brand zweeg. Het was hem onmogelijk de zaak schertsend te behandelen. Hij zag in gedachten weer die marmere zaal in het midden van de zonnetempel, de priesteres met haar verguld gelaat en haar schuingeplaatste tijgerogen, haar blauwzwarte haar, dat haar tot aan de enkels reikte en haar lange, glimmende nagels, de beul met zijn heupdoek en zijn glinsterend zwaard, de verschrikkelijke galerij met de kooien der ter dood veroordeelden en mensenoffers aan weerszijden en het afschuwelijk schouwspel van de terechtstelling van een dier offers, in dezelfde tempelzaal, onder harpspel en zacht gezang van een zestal jonge vrouwen. Hij herinnerde zich ook zeer goed de blikken, die de priesteres op Raffles had geworpen en het verwonderde hem niet eens, dat zij van haar grenzenloze macht nu gebruik maakte, om de man weer in handen te krijgen, die haar op zulk een sluwe wijze ontsnapt was.

Zij had evengoed bevel kunnen geven, dat Raffles bij deze gelegenheid gedood had moeten worden en dan zou hij reeds niet meer leven. Alleen de hartstocht, die zij voor hem had opgevat, redde hem nu het leven.

Raffles' dacht nog na over een uitweg, toen een der piraten binnen kwam, het hoofd omwikkeld met een bebloede doek, die zich dadelijk op de knieën wierp, naar de beul toekroop

en op heel, zachte toon in een voor Raffles onverstaanbaar dialect tot hem begon te spreken.

Sjang-To maakte een gebaar van woede, keek Raffles met zijn boosaardige oogjes wraakzuchtig aan, wist zich echter te beheersen en zei, zich opnieuw bedienend van het Chinees der beschaafde standen:

— Deze man komt mij zeggen, dat uw knecht tien der onzen zwaar gewond of gedood heeft en zich nu verschanst in een der ruimen, achter een ijzeren deur. Beveel hem, dat hij zich overgeeft, die razende idioot! Ik be loof u, dat hem verder geen leed zal geschieden, mits hij nu te voorschijn komt.

— Breng mij naar hem toe! gelaste Raffles kort.

Sjang-To knikte, de man met de bebloede hoofddoek kroop ruggelings weer achteruit en Raffles volgde hem, met vier mannen naast en achter zich.

Zij liepen haastig door de gang, beklommen het dek en kwamen zo langs de hutten der eerste klasse. Vóór het vertrekje, dat door Henderson bewoond was, lagen vijf gele gedaanten op de grond, roerloos.

Raffles hoorde de man met de hoofddoek knorren als een wild beest bij die aanblik en zag hoe zijn met bloed belopen ogen fonkelden. Dit was blijkbaar het werk geweest van de reus!

Zij gingen haastig verder over het dek, naar de Kampanje, daalden weer een trap af, kwamen in het achterschip en zo voor een ijzeren deur, die een der kleinere bergruimten afsloot.

Dadelijk begon Raffles te spreken:

— Ben je achter deze deur James?

— Is u daar, Mylord? Is u alleen?

— In gezelschap van vijf zeeschuiters! Wat doe je daarbinnen, James?

— Klaar staan met een ijzeren koevoet, Mylord! Ik heb hier ook gezelschap van drie Chinezen, maar daar heb ik niet veel aan, want ik geloof dat ze dood zijn! Ze zeggen geen enkel woordje tegen me. Ik heb een jaap in mijn eehouder en een schampeschet

aan mijn slaap! Overigens goed gezond en vrolijk! Wat moet ik doen?

— Onmiddellijk naar buiten komen, James! Tegenstand is volkomen nutteloos en je zou ons zelfs in gevaar kunnen brengen! Het schip is in handen van de zeeschuimers en er zijn er zeker nog ruim honderd in leven!

Er liet zich een soort van gebrom horen, toen ging de deur op een kier open en de reus keek naar buiten. Het bloed liep tappelings langs een zijner wangen, uit de wonde, die de kogel veroorzaakt had.

Hij droeg alleen een broek en zijn hemd, dat in flarden om zijn geweldige borst hing en dat bij een der schouders doortrokken was met bloed. Zijn haar hing in slierten om zijn gezicht en zijn rechtervuist omklemde een van die koevoets, die aan boord van schepen wel worden gebruikt, om zware kisten te verplaatsen. Andere wapens had hij blijkbaar niet.

Hij keek argwanend naar de Chinezen, toen naar de gebonden armen van Raffles en vroeg toen lakoniek:

— Zal ik die vijf even dood slaan Mylord? Het is een kleine moeite en dan is u vrij!

— Ik dank je voor het vriendelijk aanbod, James, maar ik moet het afstaan, want het zou ons tot niets baten. Integendeel, het zou alles kunnen bederven en voor gevolg kunnen hebben, dat de piraten, bij wijze van weerwraak, het hele schip zouden uitmoorden! Gooi weg die koevoet!

Henderson aarzelde nog slechts even en wierp toen grommelend zijn wapen in een hoek.

Hij schreeuwde luid:

— Lopen jullie maar voor me uit, tuig! Ik wil jullie niet achter mijn rug hebben! En je hebt het alleen te dan-

ken aan Mylord, dat ik mij heb overgegeven!

De Chinezen begrepen er natuurlijk niets van, tenminste niet van de woorden, maar de betekenis ontging hun niet en zij gehoorzaamden, hem schuins aankijkend met hun zwarte ogen en met woede in hun hart.

De kleine stoet keerde dadelijk weer terug naar de eetzaal, waar de verschijning van de bebloeden reus enig opzien baarde. Hij stak ver boven alle anderen uit, met uitzondering van Sjang-To, die hem met moeilijk verholen bewondering opnam en de geweldige spieren van zijn bovenarm grijnslachend betastte.

Daarop zei hij:

— Het is verstandig, dat je je hebt overgegeven, jij hond! Je bent heel sterk, maar ik ben nog sterker!

— Wat zegt die saffraankleurige vleesberg Mylord? vroeg Henderson nijdig.

— Hij zegt, James, dat hij nog iets groter is dan jij, maar dat je hem gemakkelijk in een worstelstrijd zoudt overwinnen! loog Raffles voorzichtig.

— Dat zou ik ook denken! zei Henderson droogjes. Juffrouw Jane, wat spijt het mij, dat ik mij zo aan u moet vertonen, maar ik kan er werkelijk niets aan doen. Ik werd in mijn slaap overvallen en ze hebben mij gedwongen om te vechten!

Het meisje gaf geen antwoord, maar liep onbeschroomd naar het buffet, schonk helder water in een kom, nam uit een der laden een servet, kwam daarmee terug en begon, alsof het vanzelf sprak, de wonden van Henderson, die, gelukkig niet diep waren, te reinigen en tenslotte met een ander servet te verbinden!

HOOFDSTUK VI.

HET PIRATENDORP

Terwijl dit geschiedde namen Brand en Raffles de toestand eens nauwkeurig op.

Zonder er zeker van te zijn begrepen zij wel, dat de scheepsofficieren hetzij vermoord, hetzij buiten staat gebracht waren, het schip te besturen. De marconist zou wel gedood zijn. De bemanning, voor zover die geen weerstand had geboden, zat zeker in het logies opgesloten en werd goed bewaakt. Alle passagiers waren hier, met een paar uitzonderingen, misschien onvoorzichtigen, die zich hadden willen verzetten en dadelijk waren neergelegd.

Naar hun uiterlijk te oordelen, behoefde men op hen zeker niet te rekenen bij een poging, het schip te heroveren. Zij stonden allen opeengedrongen als een kudde schapen, bleek en bevend, met uitzondering van een paar jongere beampten, militairen misschien, die hun woede met moeite konden verkroppen en een bijna uitdagende houding aannamen. Van al die passagiers was er geen gebonden, maar dat behoefde ook waarlijk niet tegenover de drie dozijn schavuiten, die langzamerhand de eetzaal waren binnen getreden, na hun aandeel in de algemene taak te hebben verricht. Bij de minste verzetsbeweging zou er zeker een dodelijk salvo zijn gevolgd.

Raffles en Brand waren gebonden met stevige touwen, maar die toch niet geheel onaantastbaar leken. Henderson onderging hetzelfde lot, zodra zijn wonden verbonden waren.

Maar er was een strenge blik van Raffles nodig geweest, om hem te dwingen, zijn sterke armen te laten binden met de dikke koorden van hen-

nep, eigenlijk bestemd om er zware vrachten aan op te hijsen. De eetzaal was ongeveer in het midden van het schip gelegen en men bereikte haar langs een brede trap van twaalf treden, die van het voornaamste dek voerde. Deze zaal ontving haar licht door een ronde lantaarn of koekoek van zeker wel vier meters in doorsnede.

Recht tegenover de trap bevonden zich de dubbele deuren, die naar de rookzaal en van daar weer met een trap, naar het dek voerden en naast het buffet was de smalle deur voor de bediening, die toegang gaf tot de grote keuken.

Ramen waren er niet en men kon dus geen blik werpen op zee en zien wat er daar gebeurde.

Overigens was het nog stikdonker en pas over enige uren zou de dag aanbreken.

Alle electrische lichten in de zaal bleven branden en de passagiers, na nogmaals zorgvuldig aan den lijve onderzocht te zijn, konden doen wat zij wilden, behalve natuurlijk het vertrek verlaten! Bij iedere deur werden twee wachtposten gezet en op de trap naar het dek namen twaalf Chinezen plaats, zodat er niet aan te denken viel, langs die weg te ontsnappen.

Trouwens wat zou het gebaat hebben? Het schip was in volle zee en er viel zelfs niet aan te denken, zich met de reddingsboten in veiligheid te brengen.

De meeste passagiers schikten zich dan ook in het onvermijdelijke, hurkten neer op het tapijt en poogden te slapen. Winckle mopperde nog enige tijd na en toen scheen hij zich van het gehele geval niets meer aan te trek-

ken, strekte zich lang uit in zijn gestreepte pyama, geeuwde allerver-schrikkelijkst en viel daarop in een gezonde slaap, met de kleine hand van Jane in de zijne geklemd.

Henderson werd afzonderlijk be-waakt. Men had hem naar een hoek van de zaal gedreven en drie Chinezen zaten in een kring vóór hem en hielden geen oog van hem af. Zij hadden hem zodanig geplaatst, dat hij met het gezicht naar de hoek gekeerd zat en met zijn armen naar hen toe. Zij zouden dus de minste poging om zich te bevrijden kunnen zien.

En nu viel de rust over al diegenen, die daar bijeen waren. De reizigers, verheugd dat zij er tenminste het leven hadden afgebracht, schikten zich voorlopig in hun lot en hoopten mis-schien wel, dat zij een Engelse kruiser zouden tegen komen, die iets verdachts zou bemerken en te hulp zou komen.

In de machinekamer was alles in orde, tenminste volgens het standpunt der zeeschuimers; de boeg van het schip sneed regelmatig door de donker-gele golven en iemand, die voorbij mocht varen, zou niets bizonders aan het schip waarnemen.

In gewone omstandigheden zou Raf-fles misschien een poging hebben ge-waagd zich te ontdoen van de koorden die hem bonden, maar bij dat punt bleven zijn gedachten ditmaal geen ogenblik stilstaan. Het was nutteloos en volkomen overbodig, want hij liep geen gevaar. Daarenboven dacht hij er niet aan, zijn kostbare juwelen achter-te laten in handen van die Chinese schelmen. Later zou zich wellicht de gelegenheid voordoen, die zich nu niet aanbod.

Het schip werd te nauwkeurig be-waakt, het was nu overal helder ver-licht en het zou waanzin geweest zijn, te willen trachten naar de kust te zwemmen. Hij zou dat ook nooit alleen hebben willen doen. En Henderson was op dat tijdstip, in de letterlijke be-tekenis van het woord, ongenaakbaar!

En zo werd het dan weer licht, heel langzaam, de zon kwam op en schoot

haar stralen schuin door de glazen overkapping. Een voor een werden de reizigers wakker, voor zover zij gesla-pen hadden en rekten zich met bleke gezichten uit.

Het was om vier uur in de morgen. Raffles berekende dat het schip op dat ogenblik nauwelijks meer dan twintig zeemijlen van de Bias Baai ver-wijderd kon zijn. Kwam er dus niet spoedig hulp opdagen, dan was het kostbare schip met zijn lading onher-roepelijk verloren, want zodra het een-maal in die zeeschuimersbaai voor an-ker was gegaan, zou de Rederij, al-thans de lading, gerust van haar groot-boek kunnen afschrijven.

Maar tien minuten later ontstond er plotseling enige beweging onder de zeeschuimers en een ongewone onrust scheen zich voor een kort ogenblik van hen meester te maken. Men hoorde hun blote voeten haastig over het dek rennen, twee hunner kwamen halverwege de trap afgelopen en schreeuwden een paar bevelen, waarop acht van de piraten de eetzaal uit-stormden en naar het dek vlogen. Het was duidelijk, dat er iets bizonders gaande was.

Degenen, die op de trap gebleven waren, geheel boven aan, zaten daar nu neergedoken en hadden hun revol-vers getrokken, die zij gericht hielden op iets, of iemand, hetgeen van de plek, waar de gevangen reizigers zich bevonden, niet was waar te nemen.

Het was echter duidelijk voor Raf-fles en Brand, die de methodes der Piraten kenden, wat er gebeurd moest zijn.

Naar alle waarschijnlijkheid was er binnen schotsafstand een Engels oor-logschip voorbij gevaren en nu hielden de zeeschuimers de leden van de be-manning, die volstrekt onmisbaar wa-ren voor de besturing van het schip, en ook de officieren, met hun revolvers in bedwang, terwijl zij zelve verborgen bleven achter de verschansing, de grote luchtkokers, de trappen en alles wat boven het dek uitstak.

Het Engelse schip moest dus wel de indruk krijgen, dat alles aan boord van

de « Queen Victoria » in de beste orde was en voer kalm verder.

Maar zo spoedig ging dat toch niet en de hersens van Raffles werkten met verdubbelde snelheid, nu een groot deel van de Chinezen de eetzaal verlaten had. Zelfs Sjang-To had zich naar de trap begeven en scheen daar bevelen uit te delen.

Het was Raffles reeds opgevallen, dat alle piraten, de chefs inclusief, voor die dikke schelm als het ware in het stof kropen. Hij scheen een macht te bezitten, waaraan al die bandieten onderworpen waren.

Toch kon er geen twijfel aan bestaan, of Sjang-To maakte geen deel uit van de Piratenkolonie aan de oever van de Bias Baai. Maar een enkel woord scheen voldoende te zijn, om al die Chinezen voor hem te doen knielen, bevend en sidderend. Er moest een geheimzinnige band bestaan tussen de beul van het Zonneklooster en die zeeschuimers.

En toen Raffles bij de aanvang van de overval wat nauwkeuriger acht sloeg op de man, die hem nog geen veertien dagen geleden had moeten doden, in de tempelstad van het Klooster der Zonneaanbidders, toen had hij duidelijk gezien, dat Sjang-To een rond voorwerp uit zijn zijden overgewaad te voorschijn had gehaald en dat met een hooghartige blik had getoond aan een der aanvoerders, die zich een enkel ogenblik tegen zijn bevelen had schijnen te willen verzetten. Ogenblikkelijk had die man zich op de knieën geworpen en de voeten gekust van de dikke man, die met een honend lachje verachterlijk op hem neerzag. Het had maar heel kort geduurd en waarschijnlijk had geen van de andere aanwezigen het opgemerkt.

Maar Raffles kende veel van de geheimen van China en hij vermoedde aanstonds, dat Sjang-To een of ander amulet had getoond, bekend bij alle Chinezen, of tenminste bij een groot deel van hen en stellig bij de zeeschuimers van de Bias Baai. De aanvoerder had zelfs niet meer gekikt, maar was

met een vaalbleek gelaat opgestaan en was van dat ogenblik af volgzaam geweest als een goed afgericht hondje. Hij had de machtige drager van het geheimzinnige voorwerp naar de ogen gezien en op zijn wenken gevlogen. Niemand scheen zich te durven verzetten tegen de drager van zulk een onderscheidingsteken!

Aan dit alles dacht Raffles in het korte ogenblik, dat zeer waarschijnlijk een Engelse oorlogsbodem voorbijvoer, wie weet op een afstand van nog geen twee vademen, zonder te vermoeden wat er daar aan boord van dat fraaie, grote stoomschip was voorgevallen.

Zoals gezegd, waren alle passagiers en in de eerste plaats de onvrijwillige bezoekers van het Zonneklooster zorgvuldig onderzocht en ontwapend.

En toch wist Raffles heel zeker, dat er in die grote eetzaal snijwerktuigen aanwezig waren. Want in een eetzaal, waar een groot buffet staat, wordt gegeten en daarbij gebruikt men mes, vork en lepelt.

Nu stond hij toevallig vlak bij een der grote buffetten, zijn bewaker was met de anderen naar de trap gesnel en hij behoefde maar een paar stappen te doen, om dat buffet te bereiken. Hij trok een onverschillig gezicht, maar zijn hersens werkten sneller dan ooit. Zijn handen waren op zijn rug bij de polsen samengebonden, kruiselings en ook zijn ellebogen waren samengesnoerd. Maar dat belette toch niet, dat hij zijn onderarmen kon bewegen, draaiend om de ellebooggewrichten en zijn handen meer dan een decimeter kon oplichten.

Hij ging met zijn rug naar het buffet staan en het was alsof de kleine Janne, naar wie hij strak keek, zijn bedoeling begreep, want zij begon druk en driftig te praten met een paar van de Chinese bewakers, alsof zij plotseeling een aantal van dolle woede kreeg en leidde op die wijze handig hun aandacht af.

Raffles hief zijn handen op, onverschillig kijkend. Zijn vingers konden

juist het koperen handvat van een der laden grijpen.

Hij behoefde niet bang te zijn, zich te vergissen, want aan zijn scherp oog en zijn altijd waakzame aandacht ontging niet spoedig iets. Hij had een paar malen in die zaal vertoefd, gedurende die reis en dat was voor hem voldoende geweest, om nauwkeurig te weten, in welke lade zich de couverts, ja zelfs in welk vak zich de messen bevonden.

Het volgende ogenblik had hij zulk een kostbaar voorwerp tussen zijn vingers en met zijn rug drukte hij heel zachtjes de lade weer dicht. Hij had het zo vlug en handig gedaan, dat zelfs de naast hem staande passagiers niets gemerkt hadden.

Met enige moeite wist hij het scherp geslepen tafelmes in een van zijn mouwen te schuiven; waar het vastgehouden werd door het touw, waarmede men zijn polsen had gekluisterd. Daar zou het nog een paar uren blijven, totdat de tijd om te handelen was aangebroken.

Hij wist zo te manoeuvreren, dat hij vlak in de buurt kwam van Jane, die zich schijnbaar toornig van de grijnzende piraat had afgewend en begon haastig te fluisteren:

— Ik heb een mes in mijn mouw! Zijt gij dapper?

— Beproof mij slechts! antwoordde zij even vlug en zacht.

— Let dan goed op! Zodra wij de Bias Baai zijn binnengevaren, zullen wij zeker gezamenlijk als een kudde naar de trap en naar het dek worden gedreven.

— Zullen zij ons dan niet ontscheppen?

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Ik vrees alleen voor het lot van een paar schatrijke Engelsers, die zij misschien zullen houden, totdat de hoge losprijs voor hun vrijlating betaald is. Maar de overigen zullen verder kunnen reizen met het schip!

— Behouden zij dat dan niet?

— Wefneen! Wat zouden zij ermee moeten doen? Zij plunderen het leeg; met behulp van hun prauwen, die bij

honderden het schip zullen omringen en dan mag de kapitein verder doen met het schip wat hij verkiest. Maar die dikke schelm heeft een heel fortuin van mij in zijn zak en dat kan ik zo maar niet toelaten! En luister nul Zodra wij op een hoop naar de trap worden gedreven, ziet gij achter mij te komen, haalt het mes uit mijn mouw en poogt dan onder het voortlopen de koorden door te snijden, waarmede mijn secretaris, mijnheer Brunt, gebonden is!

— Niet die van u? vroeg het meisje verwonderd.

— Niet die van mij! antwoordde Raffles met een vreemde glimlach. Mijnheer Brunt is heel handig en veel beter geschikt dan ik voor het werk, dat ik hem denk op te dragen. Als hij vrij is, dan zou het mij niet verwonderen, als ook het gehele schip weer bevrijd wordt! Tracht dicht achter hem te komen en snijd de touwen door. Ik zal hem van te voren waarschuwen!

— Maar er kunnen onder de bandieten lieden zijn, die Engels verstaan!

— Dat is niet zeer waarschijnlijk. Voor alle zekerheid zal ik mij bedienen van een taal, die niemand anders verstaat.

Het meisje wilde nog niets vragen, maar Raffles gaf haar een knipoojie. Een der piraten was wantrouwend naderbij gekomen.

Maar zij knikte hem toe, ten bewijze dat zij hem begrepen had en een ogenblik later kwamen de zeeschoumers grinnikend de trappen weer af, waaruit men kon opmaken, dat het gevaar voorbij was.

Er verlieten nog drie uren, vóór eindelijk het schip vaart verminderde. Men naderde dus de plek van bestemming en er zou dadelijk gehandeld moeten worden.

Telkens, met een paar woorden slechts had Raffles Brand geleidelijk op de hoogte gebracht van wat er van hem werd verwacht.

En Brand had geen enkel ander antwoord doen horen dan het korte woordje « gabi » — dat wilde in die geheim-

zinnige taal zeggen: « Het wordt gedaan! »

Zoals Raffles verwacht had begonnen de piraten hunne gevangenen als een kudde dieren naar de trap te drijven. De passagiers werden omringd door een macht van wel dertig gele, grijnslachende, schreeuwende en tierende Chinezen.

Jane had het zo aangezegd, dat zij vlak achter Raffles liep en handig wist zij het tafelmes uit zijn mouw te trekken.

Zij veranderde onmerkbaar haar plaats en drong zich dicht tegen Brand aan, onder aan de trap. Zij hield zich alsof zij struikelde, viel even voorover en op hetzelfde ogenblik had zij, met een flinke jaap, het touw doorgesneden, dat de polsen van Brand omsnoerd hield. Deze voelde dadelijk, dat hij vrij was, maar greep de einden van het doorgesneden touw stevig vast.

Het meisje liet het tafelmes in zijn zijzak glijden en toen ging de gehele troep verder de trap op.

Het dek scheen geheel verlaten te zijn. Het land lag op nauwelijks een halve mijl afstand. Verder weg, uit de richting van de Baai, kwamen heel klei-

ne voorwerpen over het gladde water aandrijven. Dat waren de prauwen van de helpers, die over een half uur aan boord konden zijn en de lading zouden lossen.

Het grote schip voer hen zachtjes en op halve kracht stomend, tegemoet.

Juist toen zij aan het dek kwamen wist Brand zich naar de voorste rijen te dringen en het volgende ogenblik snelde hij als een haas over het dek, op de verschansing toe en vóór iemand nog wist wat hij wilde doen, of hem had kunnen tegenhouden, was hij erop gesprongen en met een sierlijke snoekduik wierp hij zich onbevreesd in de golven, die zich onmiddellijk boven hem sloten.

Toen hij weer boven kwam, was hij meer dan dertig meters van het schip verwijderd, hij haalde snel adem en verdween weer onder water, vóór iemand nog zelfs op hem had kunnen mikken.

In het wilde vuurden de razende piraten een paar schoten af. Toen gaven zij het op en bekommerden zich verder niet om die vluchteling.

Daar zouden hun trawanten in het zeeschuimersdorp wel voor zorgen!

HOOFDSTUK VII.

DE KRACHT VAN HET AMULET

Het duurde bijna drie kwartier vóór de prauwen, meer dan tachtig in getal, zich rondom het veroverde schip hadden geschaard.

De piraten schenen zich thans volkomen veilig en zeker van hun zaak te beschouwen. Zij haasten zich niet en alles ging ordelijk en kalm in zijn werk.

De officieren waren nu in hun eigen hutten opgesloten met een gewapende dubbelpost voor de deur en een andere voor de ronde raampjes, zodat er aan ontvluchting, of verzet niet te denken viel.

De bemanning zat nog altijd in het

tussendek en van de passagiers waren er maar zeer weinigen, die hun gedachten lieten verwijlen bij een poging tot krachtdadig verzet.

De anderen waren als versuft en lieten alles lusteloos en onverschillig langs zich heen gaan.

Sjang-To had op norse toon enige bevelen gegeven en toen maakte hij zich gereed, zich met de twee gevangenen, die hem nog restten, aan land te begeven. Hij scheen zich, nu zijn doel bereikt was, in het minst niet meer om het lot van het schip of om

zijn tijdelijke medeplichtigen te be-
kommeren.

Een van de reddingsboten werd ge-
streken, de gevangenen moesten er in
stappen, Sjang-To volgde hen, zes
roeiërs daalden in de boot af en toen
werd van het schip afgestoken.

Raffles had nog slechts gelegenheid
gehad snel een paar bemoedigende
woorden te zeggen tot Jane, die de
beide mannen met een treurig en bleek
gezichtje zag verdwijnen, misschien
wel wanhopend, of zij hen ooit zou
terug zien.

Twaalf krachtige armen roeiden de
boot vrij snel naar de oever en Hender-
son wierp een nieuwsgierige blik op die
menigte van hutten en huizen, deels
uit riet, deels uit leem of ruwgehou-
wen stenen opgetrokken.

Het dorp leek wel zeer groot te zijn
en was amphitheatergewijze tegen de
helling van het gebergte aangebouwd,
dat zich verderop tot grote hoogte ver-
hief.

De Baai was zeer diep en zo breed,
dat men van de ene oever onmogelijk
de andere kon zien, zelfs niet met de
beste kijker. De oevers waren grillig en
omzoomd met honderden rotseilandjes,
die het bevaren van de Baai voor grote
schepen tot een zeer gevaarlijke on-
derneming maakten.

Ook de oevers zelven waren bezet
met naaldscherpe rotsen en klippen,
die bij vloed geheel onder water ver-
dwenen en dan des te gevaarlijker wa-
ren.

Maar de roeiërs kenden al die plek-
ken van kindsbeen af en aarzelden
geen ogenblik, maar stuurden de boot
behendig dwars door die klippen heen
naar de oever.

Het was toen reeds ver in de mid-
dag; want het lossen van het schip en
het neerlaten van het anker voor de
ingang van de Baai had vrij veel tijd
in beslag genomen.

Zodra zij voet aan land hadden ge-
zet, wendde Sjang-To zich tot Raffles
en vroeg hem met een grijnslach:

— Wat hebt gij nu te zeggen, En-
gelsman?

— Wel, in de eerste plaats heb ik

te zeggen, dat ik wel trek zou hebben
in iets eetbaars! antwoordde Raffles
lakoniek. Wat mijn bediende betreft,
hij is letterlijk uitgehongerd!

De beul van de Zonnetempel wierp
een onverschillige blik op de reus en
zei schouderophalend:

— Binnenkort zult u zich niet meer
met hem hebben te bemoeien! tenzij
gij zelf de wens te kennen geeft, dat
uw knecht u op uw reis zal vergezel-
len! De Priesteres van de Dood heeft
verklaard, dat zij die wens zal inwil-
ligen, zodra gij hem uitspreekt!

— Mylord, wat zegt die vetgemeste
zeekoe toch? vroeg Henderson, kwaad.
Hij vertelt toch geen lasterpraatjes over
mij? Ik wilde, dat die touwen wat min-
der vast zaten, dan zou ik hem eens
tonen, hoe ik over hem denk!

— Dat kan nog gebeuren, James!
zei Raffles bedaard. Eerst moeten wij
eten. Hoe is het, Sjang-To, zijt gij
voornemens ons te laten verhongeren?

Dit denkbeeld scheen de beul zelfs
schrik aan te jagen, want hij haastte
zich met zijn beide gevangenen en de
zes roeiërs langs een smal pad naar 't
dorp en daar stond hij op het punt
een vrij goed en groot eethuis met hen
binnen te treden, toen zijn zwarte oog-
jes plotseling begonnen te glinsteren op
het zien van een zeer bevallig meisje,
in Chinese kleren, met gitzwart haar en
wel schuine, maar toch niet zwarte
ogen.

Waarschijnlijk was zij een halfbloed.
Haar gang was onbeschrijfelijk gra-
cieus, haar voeten waren niet verminkt,
haar wangen waren teder gekleurd en
vertoonden een zachte blos. Zij leek
een bloem van frisse jeugd en tegelijk
had zij iets popperigs, iets van een
fijn beeldje over zich.

Zij wierp Sjang-To een blik toe, die
al het menselijke in de beul deed ont-
gloeien en hem geheel van zijn stuk
scheen te brengen. Hij zei haastig iets
tot zijn roeiërs, liet het aan hen over,
de gevangenen eten te geven, gaf hen
wat geld en begon toen zo vlug zijn
zwaarlijvigheid het hem toeliet, de be-
vallige inwonerster van het piratendorp
te volgen.

Het jonge meisje scheen hem aanvankelijk niet op te merken en liep in de toenemende schemering haastig voort langs de lemen huizen voor welker deuren kleine, geheel naakte kinderen schreeuwend speelden en ruzie maakten.

En eensklaps verdween het meisje, na een snelle blik achter zich te hebben geslagen, in een kleine, afgezonderd liggende woning, ongeveer halverwege de berghelling. Onmiddellijk volgde Sjang-To haar, zoals de jager het wild volgt.

Het meisje was een geheel ledig vertrek binnen gegaan, waar slechts een mat op de vloer lag en een paar lage, rood gelakte stoeltjes stonden en dadelijk stak de dikke man zijn armen naar haar uit en begon te stamelen:

— Mijn schone Lotosbloem! Mijn duifje! Bron van mijn hart! Geurige Mimosa!

En het antwoord kwam, verbluffend snel en in kernachtig Engels:

— Houd je handen thuis, oud varken! Wil je niet verstandig zijn? Pak dan aan!

De linkerhand van het mooie Chinese meisje schoot bliksemsnel en met vreselijke kracht uit en trof de beul op de juiste plek, een weinig terzijde en onder de kin en velde hem als een os, die met de moker tussen de horens wordt geslagen.

Hij bleef op zijn rug liggen, in de houding van een aangespoelde walvis, en verroerde zich niet. Het meisje, dat zo goed boksen kon, — Brand in vrouwengewaad — knielde haastig naast de bewusteloze man neer, ontknoopte het overkleed en maakte het gouden amulet los, dat aan een kettinkje om zijn hals hing, om zich daarna in het bezit te stellen van het kostbare zakje met juwelen. Vervolgens ontdeed hij de dikzak van zijn lange, zijden gordel, die bijna vier meter lang was, scheurde hem in stukken en bond met het ijzersterke weefsel zijn enkels, knieën, polsen en ellebogen, terwijl hij hem het restantje stevig in de mond propte. Toen sleepte hij met inspanning van al

zijn krachten het dikke lichaam in een zeer ruime wandkast en verstopte het daar.

Hij luisterde een ogenblik aandachtig en toen hij volstrekt niets hoorde, ging hij een naburig vertrek binnen, dat als een soort van huiskapel was ingericht. Waarschijnlijk kwamen de piraten daar hun offers brengen aan hun afgoden. Er stonden drie bijna levensgrote beelden, uit hout vervaardigd en gekleed als levende personen. Een daarvan, de vrouw, was van een groot deel van die kleren ontdaan en ook van de pruik van glanzend zwart haar; een en ander versierde sedert een half uur het uiterlijk van Charles Brand, de weergalozе vervuller van vrouwenrollen!

Hij sloop op een raam toe, keek naar buiten, overtuigde zich, dat er niemand in de buurt was en wipte vlug over het lage kozijn, waarop hij haastig, met dezelfde sierlijke paasjes weder terugliep naar het eethuis.

Hij ging er niet binnen, maar keek door een van de vensters in de galgkamer. Hij zag dat Raffles en Henderson zeer rustig en smakelijk aten. Men had hun armen daartoe moeten bevrijden. Het is waar, dat zij weinig elegant te werk gingen, want zij aten met hun vingers! Men kende daarginds niet anders dan eetstokjes en zelfs Raffles verstond de moeilijke kunst niet, zich daarvan te bedienen. Zij schenen zich te goed te doen aan vis, lamsvlees en bijna zwart brood.

Vooraf Henderson at, alsof zijn leven er van afhing. In de zaal was niemand anders meer aanwezig dan de zes roeiers en een soort van waard, die van verre grijnslachend zat toe te kijken. Het dorp was zo goed als uitgestorven, want de gehele bevolking was uitgelopen, om, brullend van vreugde, de kostbare lading van het schip te lossen, of daarbij toe te zien.

Dat was dan ook de reden, waarom Brand het huis, waarin hij zo handig Sjang-To gelokt had, volkomen verlaten had gevonden. Hij had nog een andere prachtige ontdekking gedaan,

de vondst van een compleet arsenaal van gestolen brownings en uitstekende revolvers met de munitie er bij, nota bene in een hoekje van de huiskapel en waarschijnlijk bedoeld als offer aan de goedgunstige goden van roof en moord, die daar stonden opgesteld!

Hij had drie van die wapens in zijn zak, geladen en wel, en nu was het ogenblik om te handelen aangebroken. Hij aarzelde dan ook niet langer. Hij duwde de deur open en beval kortaf, al was het dan niet in het Chinees:

— Handen op, jullie gele duivels!

Met een woedende schreeuw vlogen de roeiers van hun banken, maar zij zagen spoedig hoe ongelijk de partij was. Een paar hunner grepen nog naar hun lange messen, maar wierpen die dadellijk neer, toen Brand slechts éénmaal zijn browning afschoot en een hunner in de schouder trof. Zij werden, met de waard als gezelschap, die nu heel lelijk keek, in de kelder opgesloten en de drie mannen verlieten haastig dit gevaarlijke verblijf.

Maar niet dan nadat Raffles en Henderson zich van de wapens voorzien hadden en Brand zijn vrouwenkieren haastig had afgeworpen. Het gewaad was van een of andere Godin, met verschrikkelijke karaktereigenschappen, die het misschien eeuwenlang had gedragen!

Raffles had de amulet bij zich gestoken en spoedig zou blijken, welk een onweerstaanbare macht er van dit ronde plaatje goud, met de vreemde lettertekens erop, uitging! Tot tweemaal toe kwamen zij, op weg naar de sloep, mannen tegen, die hen verbaasd aanhielden, wantrouwend, en die zich onmiddellijk ter aarde wierpen en met het voorhoofd de grond aanraakten, zodra Raffles het amulet toonde en

daarbij een paar woorden in de Chinese taal sprak.

Het was bijna nacht, toen zij de sloep bereikten, erin sprongen en naar de « Queen Victoria » terugroeiden. De piraten hadden het lossen voorlopig gestaakt, wegens de invallende duisternis en niemand sloeg acht op de reddingsboot, die daar naar het schip terugkeerde.

Het bleek dat er aan boord slechts een twintigtal zeeschuimers waren achtergebleven ter bewaking. Brand begaf zich regelrecht naar de hut van de marconist, wiens lichaam reeds aan de golven was prijsgegeven, vond daar alles volkomen in orde en geheel verlaten en verzond onmiddellijk het sein S.O.S.

Binnen een minuut had hij verbinding met dezelfde kruiser, die het schip die morgen was gepasseerd en juist weer op de terugtocht was, tijdens een patrouillevaart door dit beruchte deel van de Gele Zee. Hij legde haastig de toestand uit en sloop toen weer weg.

En twee uur later werd het piratendorp onthaald op een hels concert van granaatvuur, als het in lange tijd niet had beleefd.

Het gestolen goed kon nog juist achterhaald worden en de piraten werden gedwongen, knarsetandend en ziedend van woede, de kostbare zijden stoffen en andere zaken weer aan boord te brengen.

En wat mijnheer Sjang-To betreft, men vond hem pas een halve dag later, bijna dood van honger en angst en de legende gaat, dat hij niet meer naar het Zonneklooster durfde terugkeren, zonder de gevangenen, uit vrees, dat hij verplicht zou worden zijn eigen hoofd af te slaan!

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- 2001. — Een Millioenen-erfenis.
- 2. — De gestolen Dolk.
- 3. — Een Inbraak met gevolgen.
- 4. — Het Verwisselde Lijk.
- 5. — Zonderlinge Epidemie.
- 6. — Een droeve Huwelijksdag.
- 7. — De Wraak der K. K. K.
- 8. — Twee Doodsvijanden.
- 9. — De Meester herleeft.
- 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
- 11. — Raffles en Amor.
- 12. — Nicholson juicht te vroeg.
- 13. — De Broeder van Nicholson.
- 14. — Avontuur in België.
- 15. — De Moord in Kamer 13.
- 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
- 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
- 18. — De Strijd om het Geheim.
- 19. — Naar het Goudland.
- 20. — Bloed en Goud.
- 21. — De buitenste Duisternis.
- 22. — De Waanzinnige.
- 23. — De gestole claim.
- 24. — De bergduivel.
- 25. — De Goud-fee.
- 26. — Onrust op Holderness Hall.
- 27. — Het Geheime Document.
- 28. — De Redding van « Goudhaar ».
- 29. — « Goudhaar ».
- 30. — De Smokkelkoningin.
- 31. — De Misdad in de trein.
- 32. — De Revue-Girl.
- 33. — Professor Shirley.
- 34. — De Kit van Wong Li.
- 35. — De Gewaande Radjah.
- 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
- 37. — De Duivels van de Gele Zee.

